

9^E JAARGANG N^O. 19 — 26 JULI 1929

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
KEIZERSGR. 234 TEL. 43304

ZIJ HEBBEN HET LEK GEVONDEN!...

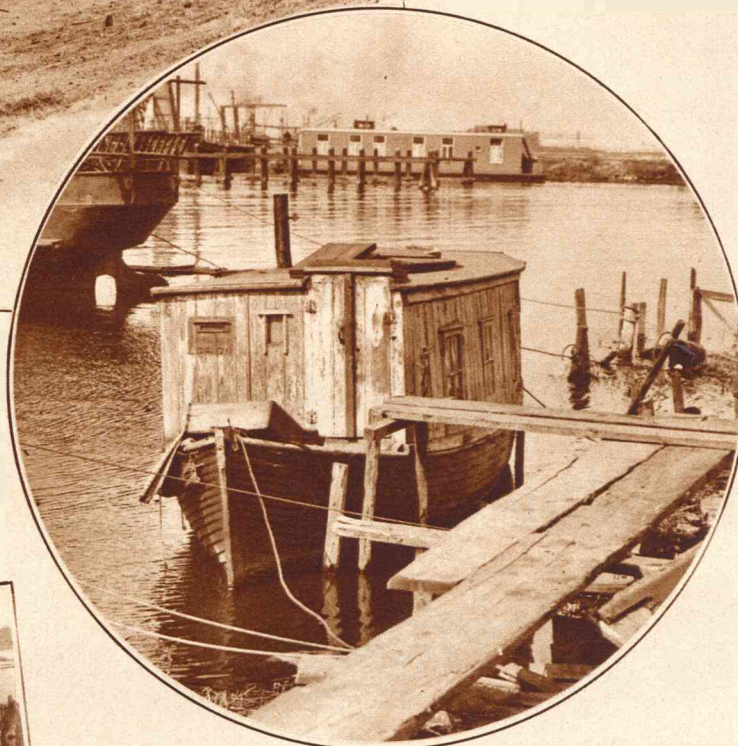
Voormaer een pracht-entourage! Maar wel wat rommelig...

DRIJVEND EN.... ZINKEND AMSTERDAM

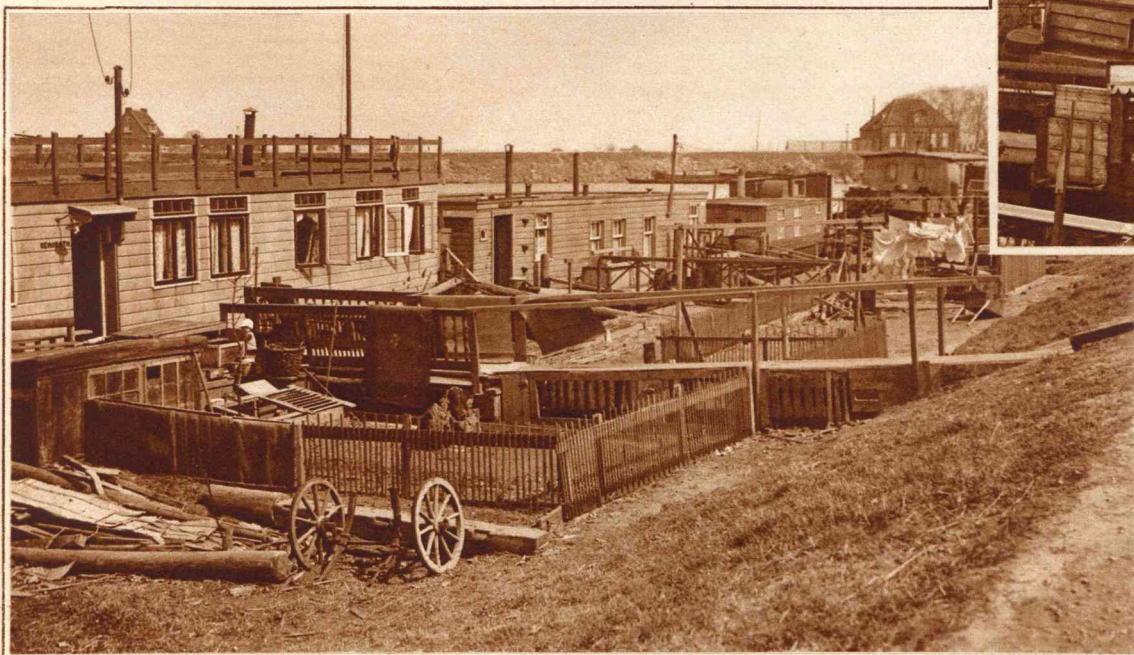
De Amsterdammers zouden hun naam van stoere zeebonken en koe-ne Oceaanvaarders niet waard zijn en ze zouden tevens geen blijk geven van met practischen zin uitgerust te zijn, zoo ze geen profijt trokken van hun grachtenbezit in verband met hun huisvesting! Hoe-wel we er meteen aan toe moeten voegen,

Wat zegt u van dit zeekasteel?

Alborens een bezoek te brengen aan de hiern huizende familie, raden mij u aan uzelf toe te spreken met de moorden: „Weest nuchteren, en waakt!”

Gelijk de kikvorschen behoort deze moonstee tot de amphibieën: ze is half op het land en half op het water gebouwd.

Hiernaast: Een woonschuiten-wijk aan de Overzij van het IJ. Nummer 1 draagt zelfs den bijbelschen naam: „Rehoboth”.

wankelenden bodem te hebben doorgebracht. Maar een rondgang langs de hoofdstedsche woonschuiten, van het meest uiteenlopend karakter en kaliber, heeft ons niet alleen doen vermoeden, dat het rijk dezer water-huizingen wel eens zijn langsten tijd gehad kon hebben maar ons te

dat er gezien de gestadige vermindering van „waterbewoning”, er toch wel bezwaren schijnen te bestaan om een nestje te bouwen op de dikwerf troebele baren of het elfen grijs-groen watervlak der buiten het centrum gelegen kanalen.

We kunnen helaas zelf niet van ondervinding spreken omdat we nog nimmer de sensatie ondergaan hebben van ook maar één nacht op dezen

vens van de eene verbazing in de andere doen vallen, dat er nog zulke toestanden op woninggebied in ons dierbaar Amsterdam bestonden en getolereerd werden!

Of valt deze woningen-soort niet onder de desbetreffende voorschriften met al den aankleve van dien, als onbewoonbaarverklaring en dergelijke? Wat we hier en daar aan wantoestanden hebben kunnen waarnemen zou het ons haast doen gelooven!

Natuurlijk valt er ook bij deze categorie van woningen een rijke verscheidenheid waar te nemen in bouw, inrichting en bewoning. Daar zijn er zeer idyllische onder, knusjes en gezellig van buiten alleen reeds, waarbij naast een ruime beurs van den eigenaar, ook diens smaak en aesthetische zin valt te bespeuren maar deze zijn helaas ver in de minderheid.

Van het meerendeel mag men aannemen, dat de bewoners er hun toevlucht gezocht hebben, gedreven door den woningnood, die in de na-oorlogsjaren

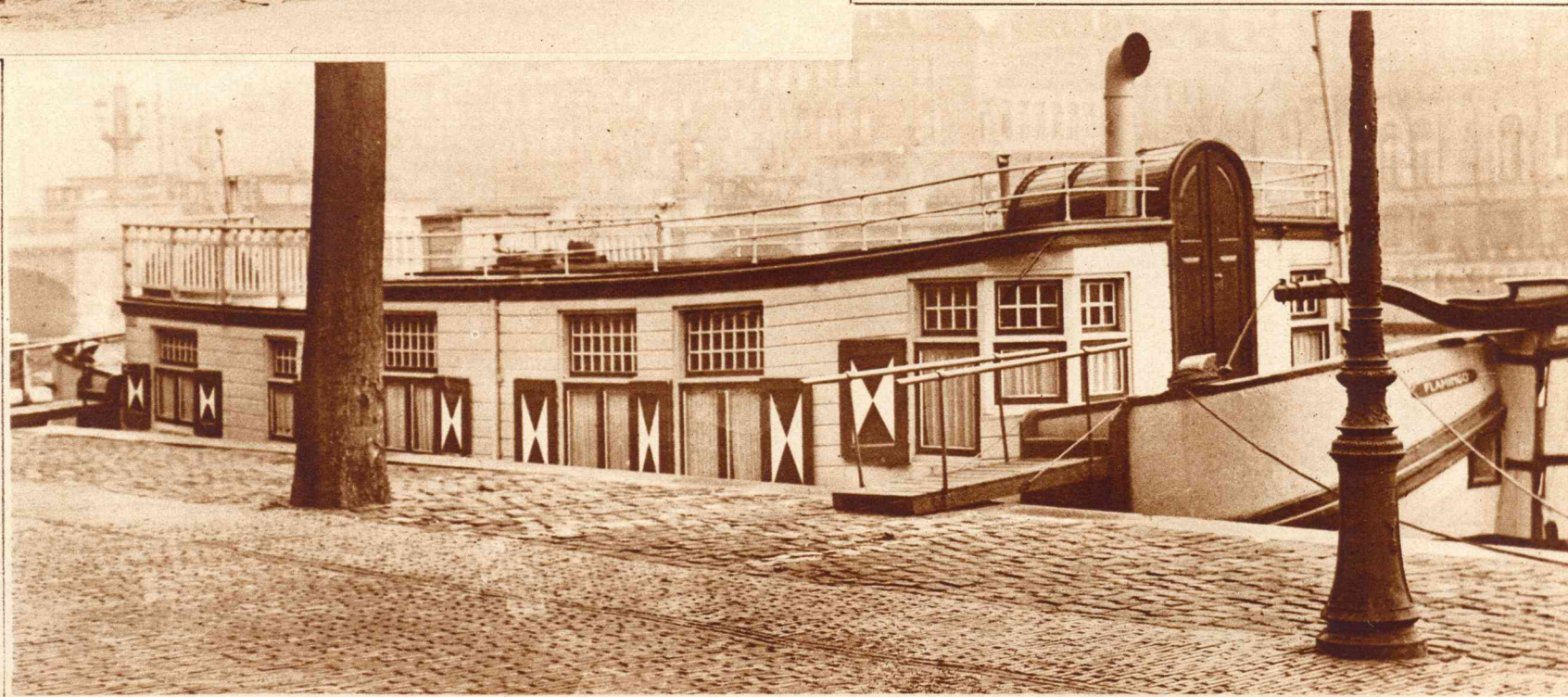
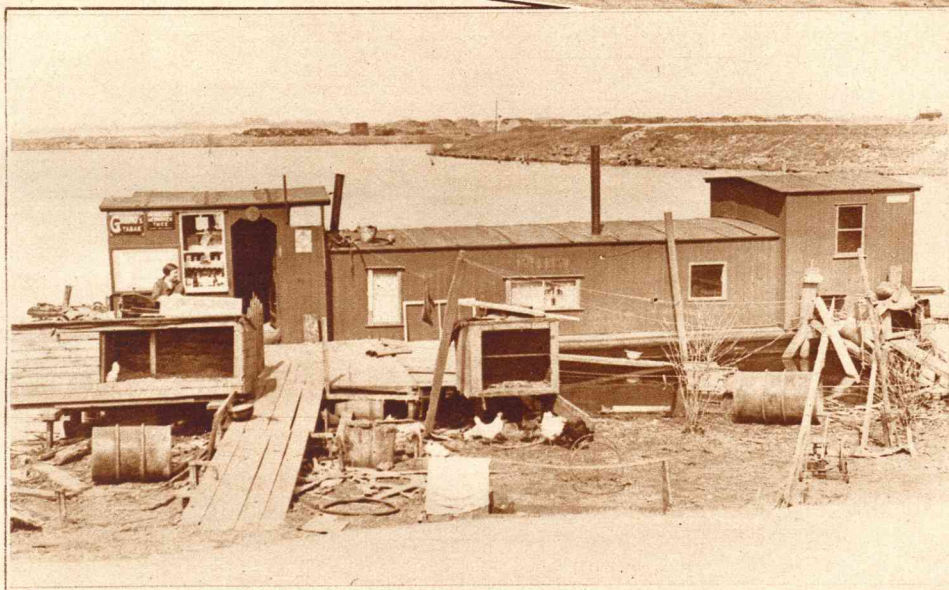
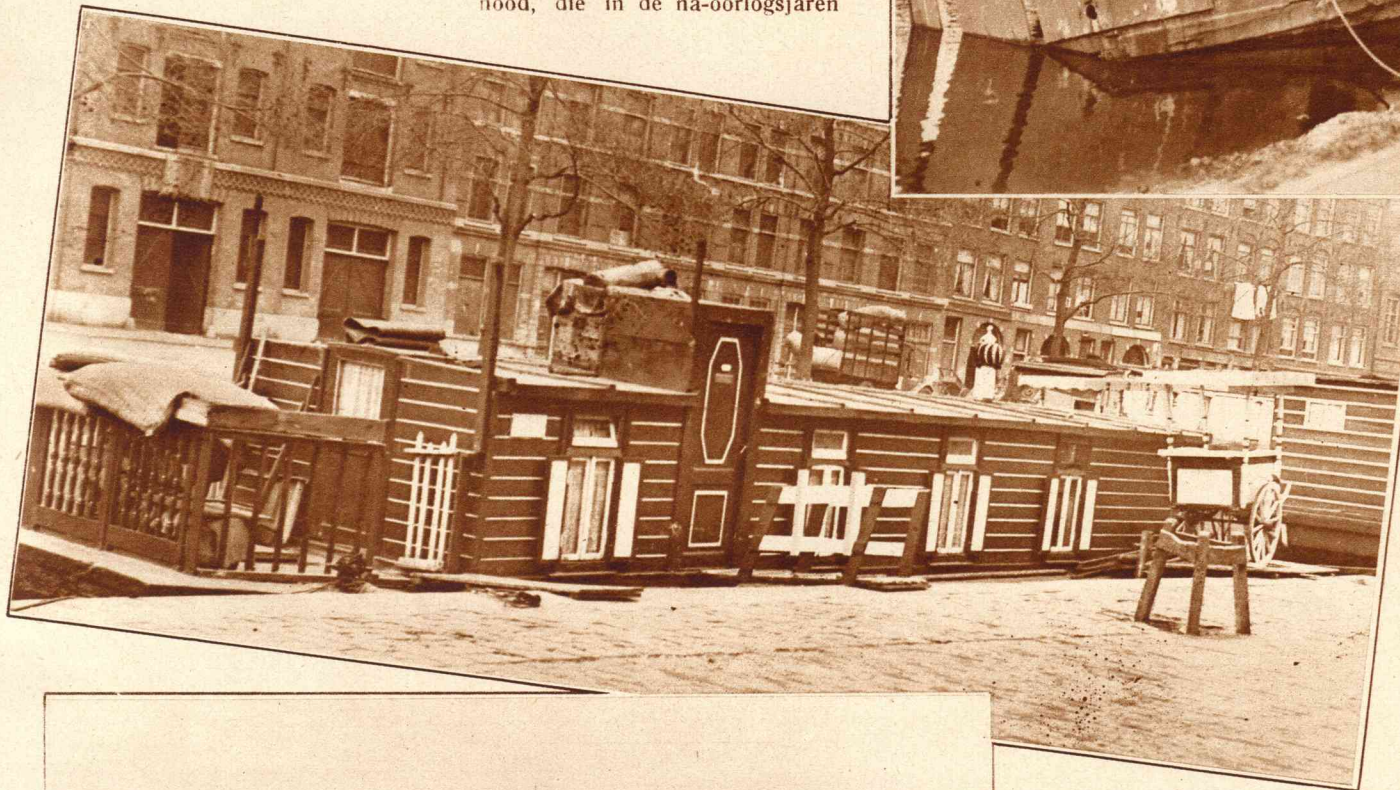
Het einde is nabij!

gegadigden naar een woning zoo ontzettend heeft dwars gezeten. Met het gevolg dat, nu de kolossale uitbreiding der stad van de laatste jaren dien nood nagenoeg geheel gelenigd heeft, zij, die uit arren moede jarenlang op het zilte nat een onvast bestaan hebben geleid, geleidelijk weer hun bivak aan den vasten wal gaan opslaan. Vandaar het steeds minder wordend aantal waterrotten en, wat ook ten deele hieruit te verklaren is, het verval en onooglijk aspect van vele woonarken. Men bedenkt zich nu nog wel eens deze te doen opknappen of een vertje te geven wanneer de tijd van het (zinkend) schip te verlaten niet zoo ver meer is. Maar met dit al zijn verscheidene onzer binnenwateren bevolkt met een allegaartje van, in vele gevallen, drijvende en meermalen zelfs wegzinkende krotten, waarvan niet te ontkennen valt, dat ze veelal een schilderachtig tafereel opleveren,

In de De Wittenkade heeft een ijSCO-man zijn, keurig uitzijende, tenten opgeslagen.

Foto hiernaast: In dezen dobberenden winkel kan een huisvrouw veel van haar gading vinden. Zelfs pas gelegde eieren.

Foto hieronder: De Sarphatikade is de elite-buurt. Hier zijn de arken voorzien van alle comfort, zelfs electrisch licht, hebben een deftig uiterlijk en een dito benaming. Hier stellen wij u voor de „Flamingo“.

*In opaal: We hebben zoo een idee dat hierbinnen
geen overloed van daglicht te vinden valt.*

*Foto hieronder: Om hierin te kunnen huizen mag het
gezin wel niet al te groot zijn!*

aan de bekende sinaasappelenkisten, zóó onsolid en broos, dat men toch onwillekeurig den moed bewonderen moet van dengene, die zijn veege lijf aan een zoo ondeugdelijke woonstee durft toe vertrouwen. Zoodat het zeker geen verwondering wekt zoo nu en dan in de krant te moeten lezen, dat een woonschuit, uit onbekende oorzaak! plotseling door duikboot-aspiraties werd aangegrepen en zijn moede hoofd in het vijandig element ter ruste lei.

Totdat ze allemaal verdwenen zijn ?!

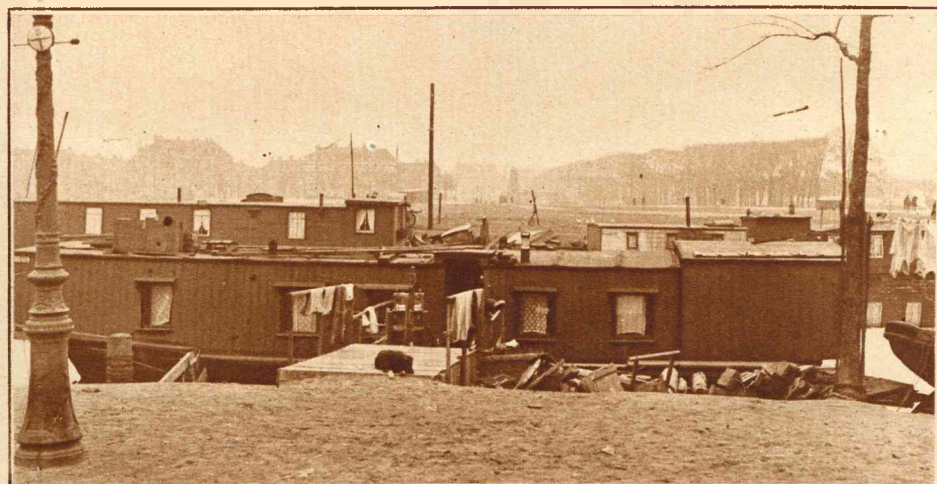
SICCO

maar waarin te leven, te huizen en te slapen, in zoo nauwe betrekking met drab water dikwijls, ons zeer bedenkelijk voorkomt in verband met eischen van hygiëne.

Voor al aan de overzijde van het Y is het daarmee droevig gesteld, zooals we dat op onzen tocht onlangs konden constateeren. Daar heeft men ergens zelfs getracht het illustere voorbeeld van Noach te volgen en een gansche menagerie van huisdieren aan de men schelijke bevolking der arke toegevoegd. Hond en kat en duif en kip zorgden daar voor veiligheid en gezelligheid en proviandeering der vredelievende bewoners. Maar overigens deed de houten betimmering hier en daar verdacht veel denken

Aan den Grasweg kan men dit heftig tafereel beschouwen. Duiven en kippen zijn er prettig gehuist, de laatsten in villa „Lusthof“

Deze bewoonster van de Mauritskade vindt het maar wat practisch zoo uit het raam harer huiskamer het linnengoed te kunnen spoelen

De leuning van de brug doet dienst als droogrek, maar de hond zorgt wel voor de veiligheid.

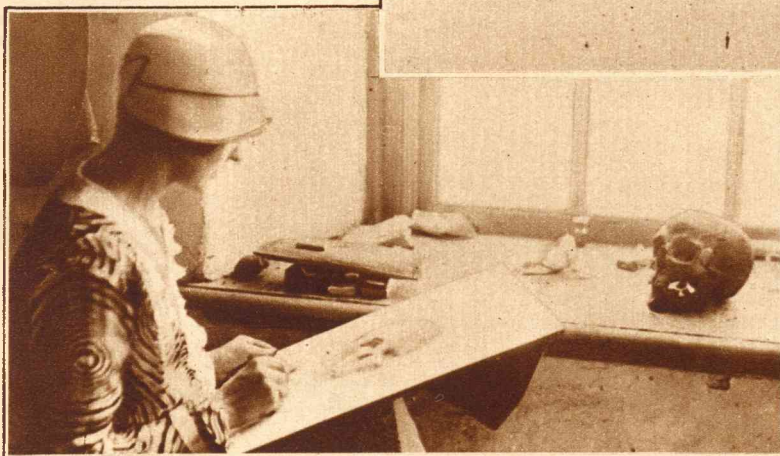
VAN HIER EN DAAR

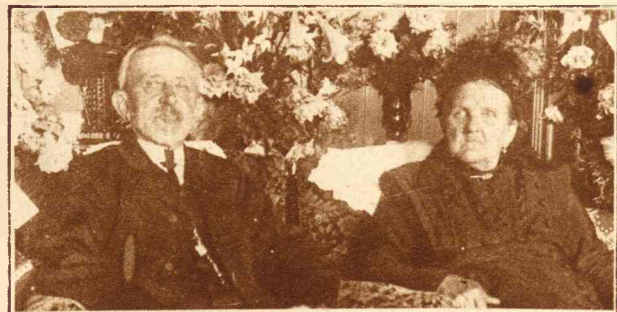
Na langdurige onderzoeken in Naarden is men er eindelijk in geslaagd het gebeente van den beroemden Tchechischen geleerde en opvoedkundige Cornenius op te delven, althans men meent nu met stelligheid in een opgegraven skelet het gezochte geraamte gevonden te hebben. Het opengelegde graf met het bevuste skelet, waarbij zich bevinden de Nederlandsche geleerde prof. A. v. d. Broek en de Tchechische entropoloog prof. Maziecko.

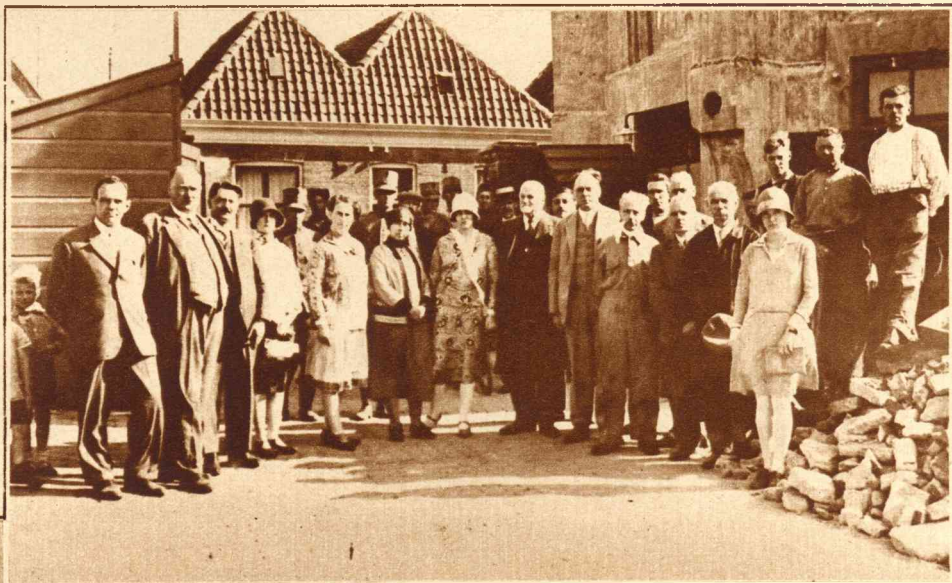
Hiernaast: Mevrouw Plesinger-Bosinow, de echtgenote van den Tchechischen gezant, maakte na het vinden van het gebeente een teekening van den doodskop, bij welken arbeid men haar hier bezig ziet.

29 Juli hoopt de heer J. M. Musch het feit te herdenken dat hij voor 40 jaar in dienst trad van de fa. A. J. Spijker, Kalverstraat, Amsterdam.

26 Juli a.s. hoopt het echtpaar Jb. in 't Hol en Dieuwertje Roos te Zaandam hunne 55-jarige Echteereneiging te herdenken.

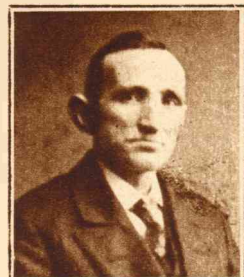
Een foto van een groep autoriteiten en geleerden bij het pas geopende graf van den beroemden Tchechischen pae lagoog en schrijver Comenius te Naarden.

Een 45-jarige echtvereeniging mogen de echtelingen v. d. Hilst-Rozijn te Amsterdam op 30 Juli herdenken.

Een gouden huwelijksfeest viert het echtpaar v. d. Sluis te Haarlem op 6 Aug. a.s.

Jacob Blank en Antje Blank-Rolk te Zaandijk herdenken den 28en Juli a.s. dat ze voor 40 jaar in den echt verbonden werden.

In de Harmonie te Hilversum werd Zaterdag en Zondag de 50e Algemeene Vergadering gehouden van den Alg. Ned. Geheel-onthoudersbond. De afgevaardigden poseren in de congreszaal voor onzen fotograaf.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbroke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

Met de sleutels die zij den portier hadden afgenomen, hadden zij de wacht in het wachtlokaal en den kommandant en zijn staf in hun eigen vertrekken opgesloten. Een ander papier had Zijn Excellentie toegang verleend tot dat deel van het kasteel, waar de gevangenen waren opgesloten, waar ook weer de wachtgebende soldaat werd overweldigd en opgesloten.

„Het zal wel een tijdje duren, eer ze weer uitgekomen zijn, juffrouw! Er zal menig uurtje voorbij gaan, voor zij de autoriteiten kunnen laten weten, wat er is gebeurd, want alle telefoon- en telegraafdraden zijn doorsneden.”

Hij hield eensklaps op en wees opgewonden naar den weg. „Daar is het paleis in het Bosch, waar Prins Peter gevangen gezeten heeft, ... en dat nu door een ander bewoond is.”

Links van den weg zag Cicely een massief grijs steenen gebouw, door hooge muren omringd, waarvoor aan alle kanten, behalve juist den kant waar zij nu langs kwamen, hoog opgaand geboomte stond. Daar was dus het begin geweest van Dick's avontuur. Daar had de drang der omstandigheden hem ertoe gebracht, de rol op zich te nemen van Prins Peter van Latavia.

Bijna waren ze ter hoogte van de plek, waar een zijweg naar het paleis afboog, of ongeveer drie honderd meter vóór hen verscheen een troepje geuniformde mannen, plotseling achter de boomen vandaan komend, op den weg, waar zij zich verspreidden. De auto stond met een ruk stil, waardoor bijna alle inzittenden achterover rolden. In de verwarring zag Cicely de soldaten op den wagen af komen, de geweren geveld. In den vrachtwagen heerschte onmiddellijk de grootste verwarring. Het was duidelijk, dat dit een niet voorzien incident was, waartegenover ze een oogenblik hun houding niet wisten te bepalen. Toen sprong de man, tot wien Cicely had gesproken en die klaarblijkelijk de aanvoerder van het troepje was, op.

„We moeten het bosch in! Kom kameraden! Vooruit juffrouw!”

Cicely en Martha, gevolgd door Almeric Vane, sprongen op den grond. Onmiddellijk werden zij door hun escorte naar het bosch geduwd, waar zij achter de boomen beschutting vinden konden. Er klonk een schot, en daarna nog een.

„Vlug, juffrouw, vlug!”

Zij bevonden zich nu tusschen de dicht op elkaar staande boomen. Ofschoon zij buiten adem was door de haast die zij genoodzaakt was te maken, zag Cicely toch, dat het aantal der mannen dat hen begeleid had, zeer verminderd was. Alleen de aanvoerder en nog twee mannen waren bij haar. De reden daarvan vernam zij, toen er na een minuut of tien op een hooge plek tusschen het geboomte werd halt gehouden.

„Hier is de juffrouw volkomen veilig,” zei de aanvoerder geruststellend. „Langs dezen weg is de grens in minder dan een half uur te bereiken. We zullen alleen maar even wachten op onze kameraden, die onzen aftocht gedekt hebben, en dan zullen we dadelijk onzen tocht vervolgen.”

Almeric Vane was languit op den grond gaan liggen en veegde zich, hijgend van het harde loopen, het zweet van het gelaat.

„Wat zeggen ze Cicely?” vroeg hij. „Waarom kwamen die soldaten op ons af? Ik dacht, dat nog niemand iets van onze ontsnapping kon hebben gehoord.”

Cicely vroeg er den aanvoerder naar wat dit alles te beteekenen had, maar hij kon er geen verklaring van geven. Hij was er evenwel van overtuigd, dat het nieuws van hun ontsnapping nog niet kon zijn uitgelekt, ... dat het geen Regeerings-soldaten waren, die hen hadden willen tegenhouden — wie het dan wel konden zijn, dat kon hij niet zeggen.

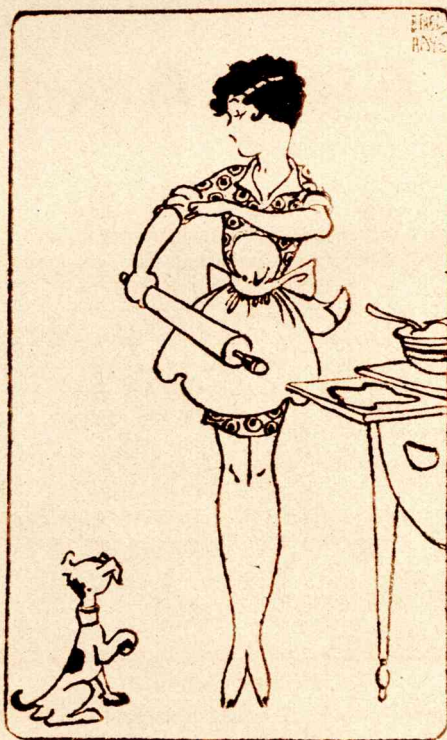
„Het zijn donkere tijden, juffrouw,” zei hij geheimzinnig, „maar als de anderen terugkomen, zullen we er misschien wel meer van hooren.”

Een kwartier ging voorbij, voor de rest der mannen zich weer bij hen voegde. Ze waren blijk-

baar erg opgewonden en zwaaiden al in de verte druk met de armen. De aanvoerder, die hen tegemoet geloopt was, kwam weer op Cicely af, somber kijkend om het nieuws dat hij gehoord had.

„Prins Joachim is ontsnapt, juffrouw, dat is de reden van de opschudding. De mannen, die hem moesten bewaken hebben allemaal zijn partij gekozen. Voor het oogenblik wachten zij op versterkingen, en als die in voldoende getale

Fanny Flapuit zegt:

En man kan gemakkelijk genoeg te weten komen, hoe een meisje over hem denkt ... door ze te trouwen.

bijeen zijn, dan zullen zij op Mintz aanrukken. Zij willen Prins Peter in zijn paleis overrompelen en een tegenrevolutie uitlokken.”

Cicely sprong op.

„U moet den Prins onmiddellijk inlichten,” riep zij uit.

De man scheen verbaasd over haar woorden; toen lachte hij en de schouders ophalend verklaarde hij geen lust te hebben, zijn hoofd in den muil van den leeuw te steken. Zij hadden dien dag genoeg gedaan, om het voor hen verstandig te doen zijn, de hoofdstad in de eerstvolgende jaren te mijden! Maar bovendien, hadden zij niet op zich genomen, de juffrouw naar Borne te brengen, en moesten ze dat nu ook niet doen, wilden ze niet de rest van het hun daarvoor toegezegde loon verliezen. ... ? Cicely wendde zich openhartig tot haar vader. Dick was in doodsgevaar. Als hij niet dadelijk bericht kreeg van het complot, dat daar midden in het bosch tegen hem werd gesmeed, zou hij gevangen genomen en doodgeschoten worden. Prins Joachim, dat wist zij, zou geen genade oefenen.

„Vader,” riep zij uit, „ik moet teruggaan naar Mintz.”

TIENDE HOOFDSTUK

In haar opwelling van edelmoedigheid dacht Cicely er niet aan, rekening te houden met den toestand, waarin zij zelf verkeerde. Haar lijfwacht was door Richard Standingroyaal betaald om haar en haar vader veilig over de Lataviaansche

grens te brengen. Om zeker te zijn, dat zij ook uitvoerden wat zij op zich hadden genomen, zou het grootste deel van het geld hun eerst worden uitbetaald bij aankomst te Borne. En dan was er ook nog haar vader, die waarschijnlijk voor de eerste maal in zijn leven ernstig geschokt was door wat hij den afgelopen nacht had ondervonden — het was zijn eenigste wensch, om veilig over de grens te komen en in een land, waar zijn rijkdom en zijn invloed hem ook van eenig nut zouden kunnen wezen. ... Aan dit alles dacht zij geen oogenblik.

Dick was in gevaar — Dick, die haar wreede sarkastische opmerkingen had betaald, door zijn leven te wagen voor het hare. ... Prins Joachim was in vrijheid, en verzamelde op het oogenblik achter dat scherm van boomen zijn aanhangers, om met hen bij verrassing Mintz te heroveren. Dick zou gevangen genomen en doodgeschoten worden. ... tenzij hij gewaarschuwd werd, voor wat er zou gaan gebeuren — en er was niemand — niemand anders dan zij zelf, die hem die waarschuwing zou kunnen brengen. Geen oogenblik dacht zij aan de gevaren, die dat voor haar zou meebrengen; zij was er zich alleen van bewust, dat zij aan hem haar leven dankte en haar vrijheid en dat zij hem liefhad.

„Vader, ik moet naar Mintz teruggaan en hem waarschuwen.”

Almeric Vane keek verbaasd op bij de harts-tochtelijke heftigheid waarmee ze sprak.

„Maar Cicely, ben je gek geworden? Teruggaan naar Mintz, waar we pas de grootste moeite hebben gehad om er zoover vandaan te komen als we nu gelukkig zijn.”

„Maar vader, we zijn hem onze levens verschuldigd. Hij heeft alles voor ons op het spel gezet, en nu kunnen wij — o, neen, we kunnen hem niet in onwetendheid laten van het gevaar, dat hem boven het hoofd hangt.”

Almeric Vane fronste het voorhoofd.

„Schei nou maar uit met al die sentimentaliteit, meisje. Het heeft zoo weinig gescheeld, of ik was in den afgelopen nacht volgeladen met lood, dat niets er mij toe zal kunnen brengen hier langer te blijven dan noodzakelijk is. Bovendien, die Standring kan zijn eigen boontjes wel doppen. Te oordeelen naar wat ik van hem heb gezien, zal hij zich niet zoo gemakkelijk laten vangen. In elk geval is het onze zaak niet.”

Zij verbaasde zich over de houding van haar vader zóózeer, dat zij voor een oogenblik al haar vrouwelijke diplomatie vergat en een fatalen blunder maakte. Zij begon met hem te redetwisten: zij verzette zich tegen hem, hoewel de ondervinding haar toch al wel moest hebben geleerd, dat alle tegenstand Almeric Vane er slechts toe aanzette, om des te steviger vast te houden aan wat hij zich eenmaal had voorgenomen.

„Ik ben niet van plan je toe te staan je leven in de waagschaal te stellen voor zoo'n fantastischen onzin. En praat er nu maar niet verder over, want dat verandert toch niets aan de zaak. We mogen blij zijn, dat we nog heelhuids dit vervloekte land uit komen.”

Hij wendde zich tot den leider van de mannen, en gaf hem in zijn gebrekkig Duitsch te verstaan, dat hij hoe eer hoe liever over de grens gebracht wilde worden. Cicely was wanhopig. Zij stond op het punt om haar vader te zeggen, dat hij dan maar alleen moest gaan, want dat zij in elk geval wilde achterblijven — in welk geval haar vader haar natuurlijk wel met geweld zou hebben laten meenemen — toen Martha haar iets fluisterde.

„Het is nergens goed voor, juffrouw, hier achter te blijven. Laten we liever naar Borne gaan. Er loopen geregeld treinen van daar naar Mintz, en op die manier zult u veel eer in Mintz terug kunnen zijn, dan wanneer we van deze plek af vijftientwintig of dertig kilometer naar de stad terug loopen.”

Aanstands klaarde Cicely's gelaat op. Wat Martha zei, was volkomen waar. Eenmaal in Borne, zou zij haar eigen baas zijn en zou haar

vader haar niet meer zoo nauwlettend in het oog houden. Niets belette haar de terugreis naar Mintz per trein te maken; en zooals Martha had gezegd, ze zou er nog eer kunnen zijn ook. Zij knikte dus toestemmend.

„Kom, vooruit nu,” riep haar vader, „nou niet van die dwaasheden meer — we hebben al tijd genoeg verspild.”

Het troepje menschen zette zich weer in beweging en na een half uur werd de grens veilig bereikt. Een uur later kwamen zij aan de buitenwijken van Borne. Almeric Vane wilde rechtstreeks naar een bepaald hotel gaan, maar daartegen verzette zich de aanvoerder. Hij had beloofd hen veilig aan een zeker adres te zullen afleveren; dat was voorwaarde, wilde hij aanspraak kunnen maken op de rest van het overeengekomen loon. De miljoenair, ziende dat verzet nutteloos was, stemde tenslotte morrend toe.

De stad vermijdende, liepen ze in een boog om enkele voorsteden heen, en kwamen ten laatste aan een eenzaam gelegen schilderachtig huisje aan de oever der rivier. Daar bleven allen in den tuin wachten, terwijl de aanvoerder van de lijfwacht het huis binnen ging. Enkele minuten later kwam hij weer naar buiten, in gezelschap van een langen, hoekigen man met een groote sigaar in z'n mond. Deze vreemdeling kwam regelrecht op Almeric Vane af en reikte hem, onderwijl op een eigenaardige wijze glimlachend, de hand.

„Er gebeuren soms toch rare dingen in deze kleine wereld, niet waar mijnheer Vane; maar ik had toch nooit gedacht, dat het nog eens de taak van ons syndikaat zou zijn, den man dien we om die Lataviaansche olie-concessies zoo hardnekkig hebben bestreden, uit de penarie te helpen.”

Almeric Vane kleurde tot de wortels van z'n haren. Dat was de kroon op zijn vernedering, dat men hem liet voelen, dat hij zijn veiligheid te danken had aan zijn concurrent, het groote Amerikaanse syndikaat, dat hij zoo verwoed had bestreden.

„Ik heb al van u gehoord, geloof ik — u bent toch mijnheer Smith, nietwaar?”

„Ja, ik vind dat een gemakkelijke korte naam, waar ik het voor het oogenblik best mee kan doen. Ik heb zoo juist duizend dollar betaald voor u en uw dochter, mijnheer Vane.”

De miljoenair maakte een gebaar alsof hij naar zijn portefeuille wilde grijpen, om dat zaakje op staanden voet te regelen, maar de ander hield hem tegen.

„Niets daarvan, mijnheer Vane — het is werkelijk een koopje. Er zouden onaangenaamheden uit kunnen zijn voortgekomen, wanneer u was doodgeschoten, en wij houden niet van strubbelingen. Vreedzame penetratie is ons motto. Duizend dollar is niet te veel, nu we u daarvoor voor goed uit Latavia hebben.”

Almeric Vane stooft op:

„Vreedzame penetratie! Noemt u dat vreedzame penetratie, den wettigen vorst van een onafhankelijken Staat op te lichten en in zijn plaats een van uw agenten op den troon te zetten?”

Smith's glimlach werd breder.

„Wat zegt u ervan? Hij is me een kerel, wat? Ik geloof, dat ik het beste dagwerk van mijn leven gedaan heb, toen ik het contract met hem teekende voor dit baantje. Maar kom, mijnheer Vane, u bent een te oude rot, om een nederlaag niet sportsmanlike op te nemen. We hebben een heel aardig spelletje met elkaar gespeeld, en u hebt verloren. Een anderen keer, als we weer eens spelen, wint u misschien. Komt u mee naar binnen en laten we er eens op drinken.”

Hij keerde zich om en boog alleronderdanigst voor Cicely.

„Niets is mij onaangenaam, juffrouw Vane, dan te moeten denken, dat u al die last en onaangenaamheid is aangedaan. Ik kan u alleen verzoeken, mijn verontschuldigen wel te willen aannemen. En als u met uw vader mee binnen wilt komen, zal het me aangenaam zijn, wanneer u met mij zult willen ontbijten.”

Cicely begreep, dat hier een gelegenheid was om haar vader te ontsnappen, die ze niet mocht missen. Zij verontschuldigde zich daarom, op grond van het feit, dat zij een hotel moest zoeken, en dat zij noodzakelijk haar garderobe moest aanvullen.

Ziet u, ik ben hier terug gekomen zonder iets, zelfs zonder echtgenoot,” riep ze lachend uit. „Als u me dus zult willen verontschuldigen,

dan ga ik liever nu heen, en kom dan later mijn vader halen.”

Haar voorstel kwam gelukkig overeen met de wenschen van haar vader. Er waren enkele zaken, die nog een bespreking vereischten, en daarvoor wilde hij liever met den heer Smith alleen zijn. Hij had nog volstrekt niet alle hoop opgegeven, om een deel van de Lataviaansche oliebronnen te krijgen. Hij had nog één troef, die hij zou kunnen uitspelen. Hij kon het Amerikaansche syndikaat dreigen met bekendmaking van de rol die zijn agent als Prins Peter speelde. . . . Enfin, er waren hoopen dingen, die hij wilde zeggen, en de tegenwoordigheid van zijn dochter zou hem daarvan misschien kunnen terughouden.

„Goed, zorg jij maar voor een hotel en doe je inkoop, en kom dan hier terug. Ik geloof wel, mijnheer Smith, dat we ons tot zoolang zullen kunnen bezighouden.”

De schilderachtige groep roovers, die hen hierheen gebracht had, was reeds vertrokken, en Cicely haastte zich, om haar vader alleen te laten. Eenmaal uit het huis van den heer Smith, begon zij den toestand met Martha te bespreken. Wanneer ging er een trein naar Mintz? Zou Martha denken, dat zij herkend zou worden, als zij Latavia weer

leenden zij een spoorboekje, om na te zien, wanneer de eerste trein naar Mintz vertrok. Er vertrok er een om acht uur en die was een uur later in Mintz, en daar het pas half zeven was, hadden zij nog tijd genoeg.

„Ik geloof, juffrouw,” zei Martha, „dat het niet verstandig van u zou zijn, wanneer u naar Mintz ging, zooals u hier zit. Er zijn daar briefkaarten met uw portret en meer zulke dingen van u verschenen, en daar ze natuurlijk naar u zullen zoeken, zou u zeker herkend worden. Zou u niet de een of andere vermomming kunnen krijgen?”

Cicely had dezelfde gedachte gehad. Zij wist, dat, om dit huwelijk populair te maken, Prins Joachim door het heele land reproducties had laten verspreiden van een speciaal voor dat doel van haar gemaakt portret. Als zij bij haar aankomst werd gearresteerd, beteekende dat, dat zij Dick niet zou kunnen waarschuwen. Maar hoe moest ze aan een vermomming komen, dat was de kwestie.

Ze had er nog niets op gevonden, toen het meisje dat hen bediende, met het ontbijt kwam. Het was een groot, aardig uitziend meisje, met lachende blauwe oogen, en blijkbaar nogal nieuwsgierig met betrekking tot haar gasten. Cicely dacht aan een van Dick's gezegden — woorden van den heer Smith, maar dat wist zij niet —: „Met geld kom je hier overal terecht. . . .” Zij besloot, de juistheid van deze uitspraak te onderzoeken.

Als inleiding begon zij een uitvoerig, maar natuurlijk geheel verzonnen verhaal te doen van een poets, die zij een vriendin wilde spelen, en vroeg daarop het meisje, of ze ook wist, waar ze een vermomming zou kunnen krijgen. Daar zij vloeiend Duitsch sprak, zonder het geringste Engelsch accent, wekte zij geen argwaan met betrekking tot haar nationaliteit. Het meisje hield haar klaarblijkelijk voor een jongedame van geld, uit een ander deel van het land, die met haar Engelsche kamenier reisde en die het een of andere dwaze plannetje in het hoofd had. Lachend ging ze op het geval in.

Zij had juist wat de juffrouw noodig had. . . . Haar moeder, die de eigenares was van het café, verhuurde kamers aan de leden van een reizend toneelgezelschap, dat nu en dan in Borne kwam. Een hunner was niet in staat geweest, haar schuld te betalen en had haar kostuums als pand achter gelaten. Dat was al jaren geleden en ze was nooit terug gekomen. De kleeren lagen boven op zolder. Als kind had ze dikwijls spelend die kleeren aangetrokken en de pruiken opgezet, en dan had ze er allerkoddigst uitgezien. Als de juffrouw wilde. . . .

Cicely beloofde haar een bedrag, in de munt van het land, dat overeen kwam met een som van ongeveer zestig gulden, wanneer zij die kleeren te harer beschikking wilde stellen. Toen was de zaak ook spoedig geregeld. Toen zij haar ontbijt gebruikt hadden, ging het meisje haar voor naar den zolder, haar verzoekend zachtjes te loopen, om haar moeder, die gelukkig de gewoonte had, lang te slapen, niet wakker te maken. De mand met kleeren werd voor den dag gehaald, en onmiddellijk begonnen Cicely en Martha zich te verkleeden. Het meisje gichelde van pret, toen Cicely, over de kleeren die ze droeg, een boerinnenkostuum aantrok en zich, met behulp van een grijze pruik en een sjaal, die ze over het hoofd sloeg, in een oude vrouw veranderde. Alleen haar gezicht verraadde haar nog, maar met een paar stiften uit de schminkdoos was ook dat spoedig verholpen.

„Ik zal de juffrouw nog een stok geven, en als ze dan een beetje voorovergebogen en op den stok leunend loopt, zal niemand haar herkennen.”

Niemand zou inderdaad in de twee oude, afgeleefde vrouwen, die om half acht het café verlieten, de beide meisjes herkend hebben, die het nog geen uur geleden waren binnengegaan. Op het perron namen zij derde-klas kaartjes naar Mintz en ze waren zoo gelukkig, in den trein een leegen coupé te vinden, waarin zij met haar beidjes alleen bleven.

„O, juffrouw, u ziet er prachtig uit,” riep Martha lachend uit, toen de trein zich in beweging zette. „Niemand zal u kunnen herkennen.” In haar schik met haar succes praatten ze opgewonden, terwijl de trein op de grens toe ging, maar daár aangekomen ontving haar zelfvertrouwen een leelijken stoot. Zij zagen niet alleen douane-ambtenaren langs den trein komen, maar ook mannen, die om inzage van de paspoorten vroegen.

Wordt voortgezet

Klein Krisje

*

*Kijk die kleine Kris eens kruien,
met zijn krui-kar, glanzend-groen:
goud-geel, glimmend-mooi oan binnen,
en, wat kan je er niet mee doen!*

*Nu is Krisje aan 't zand-verkruien,
dan weer grint in Tante's tuin;
en soms mag hij mee, met Vader,
en met Moe, naar strand en duin.*

*Zóo kan Krisje vlijtig werken,
en, als hij zijn best maar doet,
krijgt Krisje óók een schopje en emmer,
mel, wordt 't dan niet wonder-goed?*

HERMAN J. HAIJEMAÏJE.

binnenkwam? Zij overstelpte het meisje met allerlei vragen.

„Ik zal u eens wat zeggen, juffrouw. Weet u wat mijn John altijd zegt? Die zegt: „Je moet nooit met iets beginnen, voordat je den inwendigen mensch behoorlijk hebt voldaan. Ik wil u wel zeggen, dat ik haast flauw val.”

Cicely voelde wel, dat Martha's raad goed was. Geen van beiden had sedert den vorigen dag iets gegeten. Tot op dat oogenblik had de opwinding, die hun ontsnapping hun gaf, hen op de been gehouden; maar alleen al op het hooren van het woord eten beseftte ze plotseling, dat ze verbazen honger had.

Maar allereerst was de kwestie van geld aan de orde. Gelukkig hadden zij de bankbiljetten die tusschen de voering van Martha's mantel waren genaaid. Toen Cicely de voering losscheurde en de biljetten en den brief, dien ze aan den huisknecht van haar vader in Kilbolton had geschreven, in de hand hield, moest ze weer levendig denken aan de omstandigheden, waaronder ze die had verborgen. Ze zag weer het vertrek, waarin ze was opgesloten geweest, en door het venster zag zij weer de lucht kleuren voor den komenden dag — voor haar de roepstem van den dood. En Dick had haar gered.

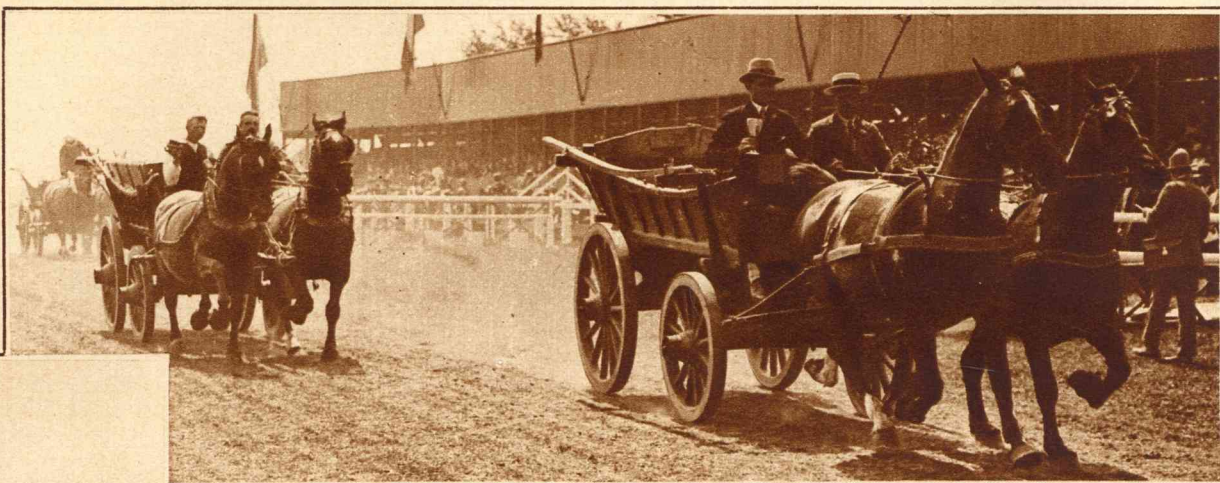
„We moeten ons zoo vlug mogelijk haasten, Martha. Ik zal niet voldaan zijn, vóór we weer in Mintz zijn.”

Zij gingen een eindje de stad in, er voor zorgend, dat zij in de stille straten bleven, want de kans bleef altijd bestaan, dat zij werd herkend als de juffrouw Vane, die met zooveel statie en ceremonieel nog maar een paar dagen geleden Borne had verlaten, om de bruid te worden van den Prins van Latavia. In een klein café'tje bestelden zij een ommelet en een kop koffie. Terwijl dit werd klaargemaakt,

HET CONCOURS-HIPPIQUE EN SPRINGCONCOURS

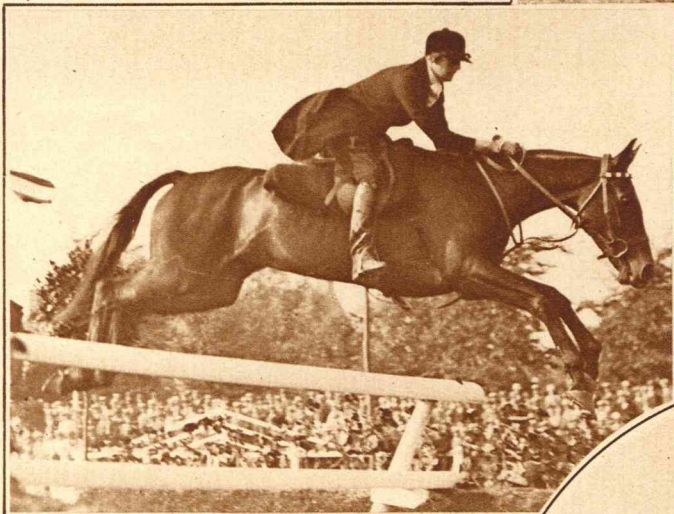
te Hoofddorp

Wij brengen op deze pagina een aantal foto's van het jaarlijksche concours hippique te Hoofddorp, één der meest belangrijke paardenfeesten uit het land. Ook ditmaal was de belangstelling zoowel van de zijde der deelnemers als van die van 't publiek wederom zeer groot.

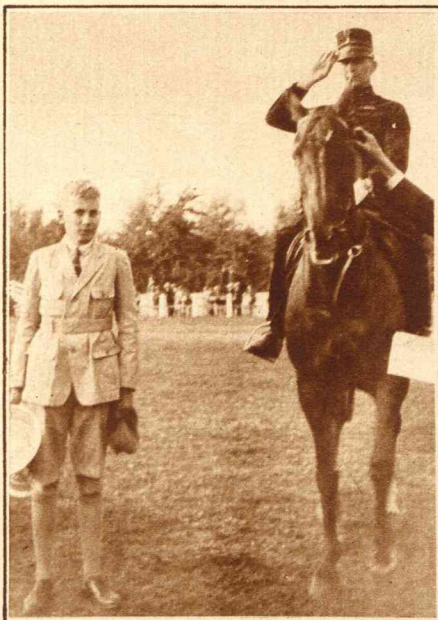

Eerste- en tweede-prijswinnaar Tweespannen landbouwtuigpaarden, gespannen voor boerenwagen. Eerste is J. L. en C. Warner, Derksland, tweede J. M. Knoop, Nieuw Venneep.

Links: Een kranige amazone. — Mevrouw Keunen uit Eindhoven, die nog slechts een jaar dezen tak van sport beoefent, wist te Hoofddorp beslag te leggen op den 4en prijs. Op onze kiek ziet men deze koene paardrijdster met succes een der hindernissen nemen.

Luitenant v. d. Voort van Zijp in actie. — v. d. Voort legde, behalve op den 1sten, ook nog beslag op den 3den en 7den prijs.

Luitenant van der Voort van Zijp, nadat hem de formidabele wisselbeker is overhandigd en het volkslied wordt gespeeld.

Jhr. v. d. Goes bij 'n goed geslaagden sprong. Deze ritmeester plaatste zich tweede in het springconcours.

*

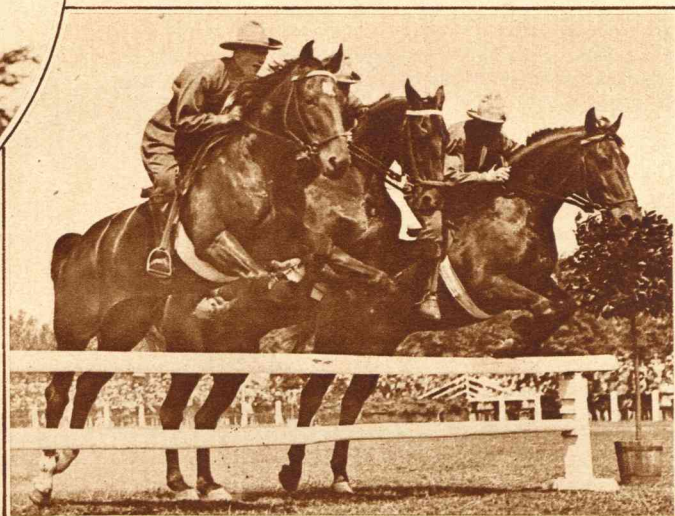

Foto rechts: De Landelijke Rijvereeninging „Kita Seneng" te Hoofddorp in actie tijdens 't nummer patrouille springen.

Een nieuw nummer van de Diguiten Kozakken te Hoofddorp. — Dwars door een brandende barricade.

Foto hiernaast: Nog een succesnummer van de Kozakken te Hoofddorp. — De rijdende pyramide.

Ramon Novarro als Tommy
en Ralph Graves als
Steve in Luchtvloot.

Tommy, de overwinnaar van VLOOT en VROUW.

DE LUCHTVLOOT

Binnenkort komt deze monumentale Amerikaanse Metro-Goldwyn-Mayer film in roulatie. Deze film, waarin Anita Page en Ramon Novarro de voornaamste hoofdrollen spelen, is vervaardigd met volledige medewerking van de Amerikaanse Marine en het daaronder ressorteerende Marine-Vliegeniers-Corps. Men weet, dat een dergelijke medewerking van de Amerikaanse regeering bij de samenstelling van een film niet tot de zeldzaamheden behoort. In de *Groote Parade* en *What Price Glory*, *De Zeecadet*, *West-Point* enz., hebben de producers eenzelfde medewerking van de leger- en vlootautoriteiten mogen ondervinden. Het is duidelijk dat men nimmer een indrukwekkende rolprent, waarin dit onderwerp wordt behandeld, zou kunnen samenstellen zonder deze „echte-hulp". Vanzelfsprekend is ook het romantische element niet vergeten en zoo zien we dan, dat een van de zes gezworen kameraden, waarover de film handelt, voor de zoveelste maal weer een film-huwelijk pleegt.

Hieronder: Het gebruikelijke Happy end, waarop men altijd een heele film lang moet wachten. Links: Anita Page, rechts: Ramon Novarro.

Aan 't Strand van de Z

*Behalve zijn wereldbe-
roemde Zandvoort aan
de Noordzee heeft de
hoofdstad nog een badplaats
aan de Zuiderzee: eigenlijk
nog meer, maar voor dezen
keer vragen wij de aandacht
onzer lezers voor het volks-
bad bij uitstek, waar vooral
de kleine Amsterdamsche
burgerij zich bijzonder thuis-
gevoelt: Valkeveen. Hier geen
luke hotels, geen dancings,
geen cabarets, geen bad-
koetsjes, niets van dat alles.*

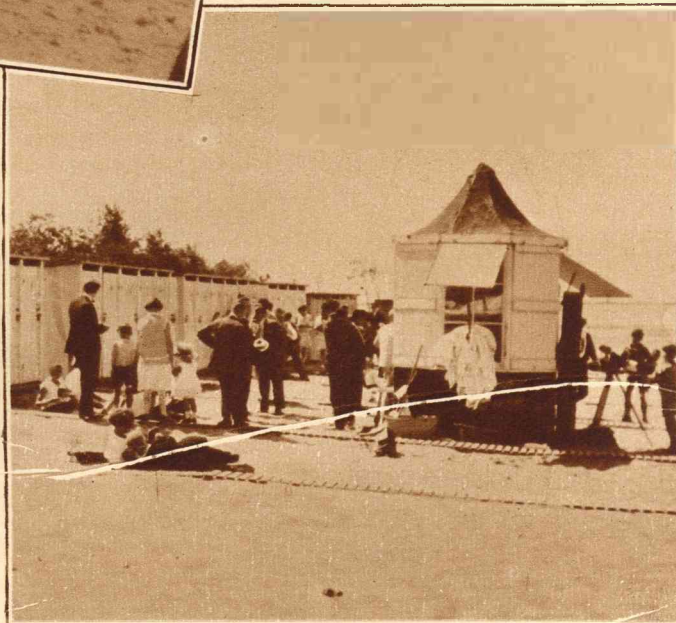
*Er is hier alleen water, een
strook zand, omzoomd door
bosschages en wat kreupel-
hout, een paar „theehuizen”
met een dozijntje kledka-
mertjes en dan, last not least,
de goedgehuurde en le-
vensblij badgast die van
gemoedelijkheid houdt. Want
gemoedelijk is het hier, men
vlijt zich naast elkander neer
in het soms verre van hagel-
witte zand dat als gemeen-
schappelijk eigendom wordt
beschouwd en men doet
vooral niet aan belemme-
rende preutsheid. Dat is
het kenmerk van het Valke-
veensche strand en daarom
vormt dit dan ook zulk een
aantrekkingspunt niet alleen
voor de Gooilanders maar*

nd van de Zuiderzee...

in ruime mate ook voor de Mokumers die erheen trekken per stoomtram, per fiets of met gansche karavanen te voet van den trein te Bussum. Voor een luttel bedrag aan geld brengt men dan met de heele familie een uiterst gezonden dag door aan het strand van 't „Zuidersoppie“, waar men naast de koebeesten een verfrisschend bad kan halen in de tamme golven van een zee die eens geen zee meer zijn zal...

Er is hier alleen water, een strook zand, omzoomd door bosschages en mat kreupelhout, een paar „theehuizen“ met een dozijntje kledkamertjes en dan, last not least, de goedgehuurde en levensblijde badgast die van gemoedelijkheid houdt. Want gemoedelijk is het hier, men vlijt zich naast elkander neer in het soms verre van hagelwitte zand dat als gemeenschappelijk eigendom wordt beschouwd en men doet vooral niet aan belemmerende preutsheid. Dat is het kenmerk van het Vaikerveensche strand en daarom vormt dit dan ook zulk een aantrekkingspunt niet alleen voor de Goblanders maar

VROUWENLEVEN

KINDERKLEERTJES

Over het algemeen kleeden we onze kleintjes eenvoudig, want juist in de eenvoudigste jurkjes zien we onze kinderen meestal het liefste. Toch willen we, voor bijzondere gelegenheden, wel eens iets anders hebben dan de gewone rechte jurkjes, al dan niet met strookjes of borduurseltjes versierd.

Bij het ontwerpen van de nieuwe modes worden de kinderen dan ook niet vergeten. Er zijn zelfs groote modehuizen, die er speciale kinder-mannequins op na houden: kleine meisjes, die, met sierlijke jurkjes en manteltjes en hoedjes getooid, paradeeren onder de speurende en bewonderende oogen van mama's en tantes en grootmama's, die hier haar inkoopen komen doen. Daar is het kleine meisje, dat al geleerd heeft, hoe ze, in navolging van de groote mannequins, zich bewegen moet om haar

wandelen met het rose crêpe de Chine manteltje, bespikkeld met figuurtjes van wat donkerder rose. Het kraagje wordt hier gevormd door smalle strookjes, welke doorloopen tot op de mouwen. De ruche om den hals eindigt in laag neerhangende banden. Een zelfde ruche omgeeft het bijpassende hoedje, dat met banden wordt vastgestrikt. — De kleine peuter, die reeds weet hoe ze in bevallige houding poseeren moet, vertoont een jurkje van nijlgroen crêpe georgette en crêpe satin. De garnering van het rokje bestaat uit kleine geajourde vierkantjes in golvende lijn aangezet. En al zouden we onze kleintjes zeer zeker niet gaarne zien als mannequins, een beroep dat, berekend op ijdelheid, een funesten invloed moet uitoefenen op de kinderziel, met de nieuwigheidjes, die ons hier vertoond worden, kunnen

Manteltje van rose crêpe de Chine met bijpassend hoedje.

Rose tafzijden jurk met biais in lavendelblauw.

Jurk van organdie met capeline van soepel stroo

Jurkje van crêpe georgette en crêpe satin.

kleeren op z'n voordeeligt te doen uitkomen. Met sierlijke vingertjes heft ze even den zoom op van het rose tafzijden jurkje, dat gearneerd is met biais van lavendelblauwe tafzijde. Het ingerimpelde rokje van voren in een punt oplopend is hoog aangezet aan het korte lijfje, waarvan het pelerine-achtige kraagje door een groote broche wordt bijeen gehouden. — Daar is de kleine, die al een aangeleerden glimlach heeft voor de eventuele koopsters van de jurk uit organdie met het wijde rokje vol opnaaisels, dat zoo'n bekoorlijk geheel vormt met de groote capeline van soepel stroo, waarvan de doorgeregen linten neerhangen op het driedubbele kraagje. — Daar is de kleine, die, wat schuchter nog, als een klein dametje komt aan-

wij ons voordeel doen. Ze zijn respectievelijk van de modehuizen Suzanne Dubin, Jenny Billioque, Fairyland en Simone Chovelon.

PAULA DEROSE.

GOEDKOOPE KNIPPATRONEN

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleeding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleeding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maalt patronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen f 0.70.

Rinso

is het zuivere moderne zeepoeder dat uw waschgoed niet slechts brandhelder maakt, doch waar- door het tevens zoo lang mogelijk meegaat. Houdt dit in gedachte, want Uw waschgoed kost veel meer dan zeep.

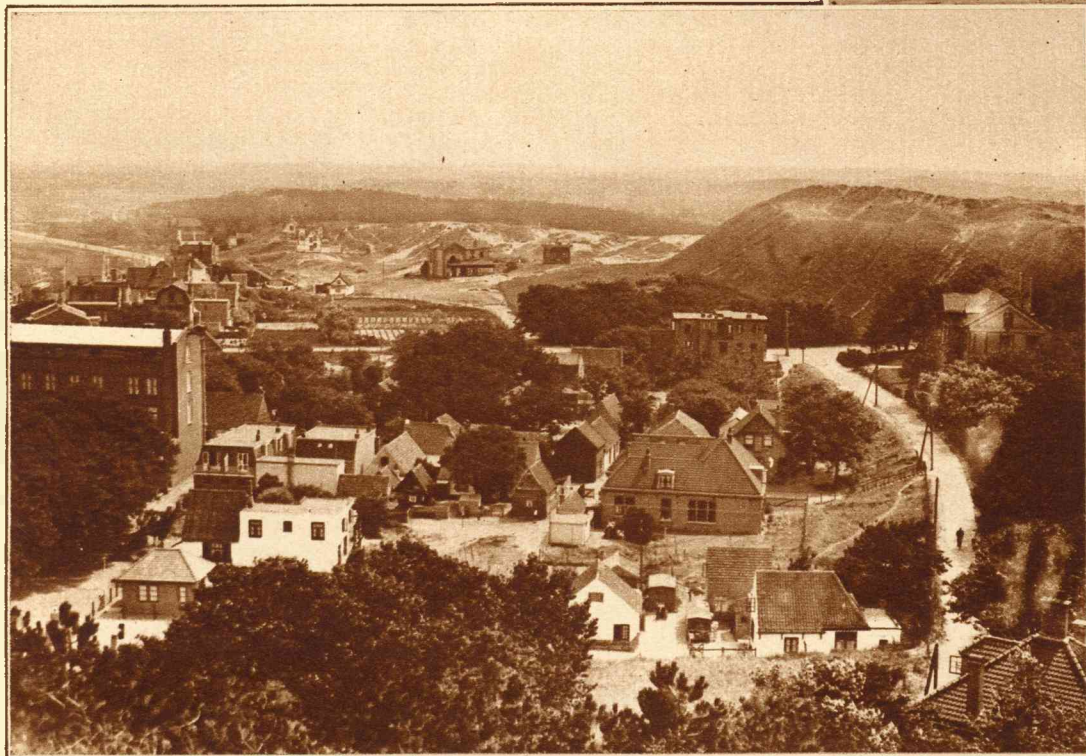

Uit Beverwijk

Beverwijk, het centrum der aardbeienteelt, is een dorp dat groeit en bloeit en dat den toerist verbaasd doet staan door de grootsteedsche allure van de Breestraat, de hartader van het openbaar leven, wanneer hij de beroemde aardbeienplaats komt binnenrijden. Maar dit Kennemerdorp kan nog op iets anders bogen, namelijk een door een drukken verkeersweg verbonden badplaats: Wijk aan Zee, met een rustig heerlijk strand en een steeds grooter wordend aantal badgasten die er van het kalme strandleven en de heerlijke

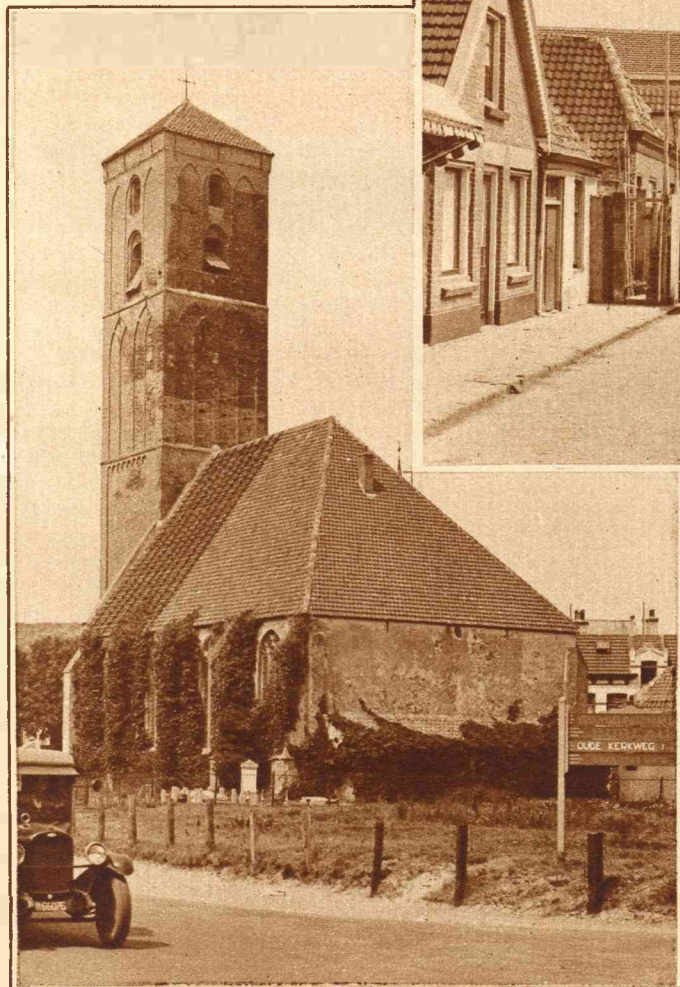
Gezicht op de Breestraat te Beverwijk met rechts het stadhuis.

Panorama van Wijk aan Zee, genomen vanaf den „Tuinberg.”

Gerveed door een zeiltochtje over de Noordzee.

Een typisch gedeelte van Beverwijk: de Kloosterstraat.

De oude kerk te Wijk aan Zee.

De haven van de Meerstraat te Beverwijk gezien vanaf den Koudenhorn.

omgeving komen genieten. Hierbij een serie foto's uit beide plaatsen die een goeden indruk pogen te geven van het aanschijn van Moeder en Dochter.

De Sportieve Rentenier

DOOR JOHN. J. PEERDEMAN

Maar man, als we nu 'ns een huisje namen met 'n lapje grond? Dan konden we zelf onze groenten telen en 'n paar bloemetjes...."

Mevrouw Farming was 'n zachtzinnig menschje en haar opmerking lanceerde ze heel voorzichtig. 't Was ook zoo'n lastige kwestie. Mijnheer Farming zou gaan rentenieren, maar wist niet hoe hij z'n leegen tijd dan moest verslaan. Stil zitten wilde hij niet. 't Was 'n lastige kwestie. Zij hadden 't al dikwijls in de lengte en breedte besproken en geen van beiden hadden 'n bevredigende oplossing gevonden.

"'n Lapje grond bebouwen," zei Farming, "groenten telen....? Maar m'n goeie mensch, ik kan geen andijvie van boerekoel onderscheiden. In den grond wroeten met 'n voorschoot en klompen aan.... mest uitspreiden.... onder den grond en vuiligheid zitten.... Ik dank je."

"Maar groenten van eigen tuin is toch altijd goedkoop."

Mevrouw Farming was ook 'n diplomate. Zij wist dat haar man met financiële voordeelen gauw te vangen was. 't Was 'n handelsman tot in de toppen van z'n vingers.

"Goedkoop....? Ik begrijp je niet. Goedkoop....? Zeg nu dat ik het op een of andere manier klaar speel dat er andijvie groeit in zoo'n tuin en dat de katten van de buurlui of de vogels of kippen ze niet opeten of ruïneren voor dien tijd; wat verdien je er dan nog mee? Als mijn anderhalve krop andijvie klaar is, gooien ze je dood met andijvie; 'n handkar voor 'n dubbeltje. Groenten kweken? Ik? 'k Zie me al...."

"Maar als we nu 'ns een hoop kippen namen....?"

"Dat is hetzelfde, m'n goeie mensch. Van kippen moet je verstand hebben of anders leggen ze niet of ze gaan dood. Die moet je goed verzorgen.... Schei uit. Weet ik hoe je zoo'n kip moet behandelen. Moet je ze wasschen, roskammen....? En dan met dat broeien. Als je daar geen kijk op hebt, loopen ze altijd te vroeg van de eieren en dan kan je zelf broeien. 'n Kip krabt altijd achteruit, zeggen ze."

Mevrouw Farming gaf 't nog niet op. Ze had nog 'n voorstel.

"Maar als we nu 'ns op een dorp in 't Gooi gingen wonen en je probeerde je dan in een of andere vereeniging verdienstelijk te maken en dat je raadslid werd. Daar verdien je ook wat mee."

Farming ging recht op zitten.

"Lid van 'n vereeniging....? Wat heb je voor vereenigingen op 't platteland....? Geitefokvereenigingen. Mot ik geiten fokken....? 'k Ben bang voor geiten. Bond van Melkveehouders....? Koeien, paarden, varkens. 'k Ben als de dood voor die beesten. Raadslid worden....? Je bent maar zoo eventjes raadslid. Daar moet je 'n politieke knobbel voor hebben. Je moet al de politieke genootschappen uit je hoofd kennen; weten hoeveel Staten-Generaals er zijn; heele boeken lezen over Staathuishoudkunde."

Mevrouw Farming zuchtte. Het was duidelijk dat deze kwestie niet zoo gemakkelijk op te lossen was.

Farming zuchtte eveneens. Rentenieren was goed en wel, maar als je nog géén zes en vijftig was, kon je niet den heelen dag met de armen over elkaar zitten. Portaaltjes witten, zolderkamertjes behangen, hekjes schilderen waren bezigheden, die niet 't heele jaar door noodig waren en wat moest hij nu, als rentenier, anders doen?

Hij stond op.

"'k Ga nog even naar „De Witte Pelikaan", hoor. 'k Ben zoo terug."

Z'n vrouw knikte in gedachten.

Daar had je waarachtig Stermans.

Iemand van middelbaren leeftijd, recht als 'n kaars, kwiek, kwam lachend op hem toe.

"Wel hoe gaat het, Farming? Thuis ook alles in orde?"

"Best.... best; ga zitten."

"Kerel, wat wordt je dik," merkte Stermans lachend op, "je krijgt 'n buikje als 'n edelachtbare. Maar wat hoor ik: ga je rentenieren?"

Farming knikte 'n tikje verstoord. Hij hoorde niet graag opmerkingen over z'n „embonpoint."

"En wat ga je nu uitvoeren? Moeder de vrouw 'n beetje voor de voeten loopen en je buikje verders verzorgen?"

"Dat is juist de groote vraag," zei Farming, "wat moet ik doen? 'k Ben niet van plan om den heelen dag op pantoffels te loopen, met 'n lange Goudsche pijp in m'n mond en 'n kalotje met 'n kwastje op m'n hoofd."

"'k Zou het wel weten," zei Stermans.

"Wat zou jij dan doen?" vroeg Farming vol verwachting.

Stermans wachtte even. Dan zei hij met den grootsten ernst: „Sport...."

Farming wist niet bepaald of hij zou lachen dan wel kwaad kijken.

"Sport....?"

Stermans knikte met den grootsten ernst: „Ja, sport."

EEN ZWEETKUUR! Ondanks de benauwende zomerwarmte moest deze arme knol een zweetkuur ondergaan in een luchtdicht hok, waarin hij door middel van hitte en gassen gezuiverd moest worden van ongedierte.

"Maar kerel, sport.... Ik aan sport doen....? Ik....? 'k Kan m'n eene been amper voor het ander krijgen en ik ben blij als ik zit. 'k Zie me al loopen in zoo'n voetbalbroekje met bloote knieën achter 'n bal aan. Om te gieren, zeg. Moet ik vallen, dan ben ik de eerste vijf minuten niet overleind. Moet ik 'n bal tegen m'n hoofd krijgen; 'n trap tegen m'n buik."

Stermans lachte. „Ik meen niet, dat je in 'n voetbalclub zou moeten...."

"Wat dan? Boksen....? Worstelen....? Wielrennen....? Je zou me vrouw 'ns moeten hooren, als ik zei, dat ik 'n aanval zou doen op 'n honderd Kilometer record....; of dat ik Dempsey wil uitdagen op drie ronden van tien minuten. Boksen, m'n goeie man.... Als ik een stoot tegen m'n buik krijg, kunnen ze meteen den auto van den Geneeskundigen Dienst opbellen. 'k Heb nooit tegen stooten gekend."

"Stop 'ns even. Ik bedoel niet, dat je in 'n sportclub moet gaan en je meten met jonge krachten. Da's onzin. Ik bedoel huisgymnastiek, wandelen, fietsen...."

"Huisgymnastiek? Zoo aan 'n rekstok met je beenen in de lucht. 'k Zou altijd bang zijn, dat er wat gebeurde; touwen braken of zoo iets en dat je met 't hoofd op den vloer terecht kwam. Of ik zou zelf breken. Wandelen....? Fietsen...." Tegenwoordig met die goedkoop vervoergelegenheden ben je zoo waar je maar wilt."

"Nee Farming, luister eens. 't Is heusch niet zoo bespottelijk. Je krijgt 'n buikje, is 't niet?"

"Ja, dat weet ik nu wel," zie Farming verstoord.

"Je bent stram, stijf, kortademig; over 'n jaar of zoo 'n beetje rheumatiek; dat hoort er zoo bij. Als je 'n paar jaar verder bent, kun je de deur niet meer uit. Dan ben je oud en mopperig en eeuwig verkouden. En dan komt er van de renteniersgeneugten totaal niets terecht."

Wat anders is het, als je goede regelmatige spieroefeningen houdt. Je houdt je lichaam in conditie; je krijgt geen buikje; je blijft zoo frisch als 'n jonge kerel en je gaat je weer jong voelen. Dan, dunkt me, heb je nog 'ns wat aan rentenieren, en die sport is meteen 'n aangenaam en prachtig tijdverdrijf. Nu; ik wist het wel."

"Hm, daar zit wel wat in. De groote kwestie is.... Die sport, zie-je."

"Da's totaal niets. 's-Morgens in huis doe je 'n beetje Zweedsche gymnastiek: eenvoudige lichaamsbewegingen. Dan ga je 'n wandeling maken van 'n uur. 's-Middags ga je fietsen: da's reusachtig voor de beenspieren. Denk je eens in: 's zomers 'n fietstochtje door de bosschen in de koele schaduwen en op je dooie gemak. 's-Winters, als de weg hard bevroren is en de rijp glinstert op de weilanden...."

"En als 't nu regent?"

"Dan ga je even goed. Daar hardt je je body mee. Geen verkoudheid; geen rheumatiek; geen ouderdomskwalen; geen gesukkel met wollen dassen en dikke borstrokken. Je zult zien: na 'n poosje ga je je voelen als 'n jonge kerel."

Farming nam 'n „hap" van z'n bittertje.

"Hm," zei hij, „'k zal er toch 'ns met m'n vrouw over praten."

"Nu," zei Stermans, „ik wist het wel."

Niet te ver van de stad, bij 'n gemakkelijke verbinding, had Farming een aardig „optrekje" gevonden.

Hij had 't zelf een beetje opgeknappt en was twee maanden lang aan 't schilderen, behangen, witten en timmeren geweest; trouw geassisteerd door z'n vrouw. Hij

had drie blauwe nagels; 'n vuurroode schram op z'n wang en 'n tijdje had hij 'n zwarte lap voor het linker oog gedragen. Maar nu zag het huisje er werkelijk aardig uit.

Hij was bij alle mogelijke kennissen geweest en de kennissen bij hem.

Hij rentenierde nog geen half jaar, toen hij zich al gruwelijk verveelde.

Toen dacht hij aan wat Stermans hem eens gezegd had: Sport.... jong blijven.

'n Paar weken later had hij 'n stevige touristen-fiets gekocht: 'n rugzak met thermos-flesch, wandelschoenen en voorts twee haltertjes met 'n handleiding over kamergymnastiek. 'n Stevig sportpak was in de maak.

Hij liet er geen gras over groeien.

Iederen morgen ging hij zich nu oefenen met het boekje in de eene en 'n haltertje in de andere hand. De gordijnen waren altijd zorgvuldig toegeschoven: aan uittellen had hij 'n broertje dood. 't Ging goed.

'n Paar maal al had hij z'n vrouw gevraagd of ze niet vond, dat hij er al jonger begon uit te zien.

Die kort-ademigheid, zie-je; daar had hij nog steeds last van. Hij besloot daaraan 'n einde te maken. 'n Uurtje fietsen gaf niets. 'n Heelen dag.

En op 'n mooien herfstdag trok Farming erop uit, gewapend met 'n zakatlas, kompas, 'n flesch geklutste eieren met cognac, brood, en verdere ingrediënten, welke noodig zijn om 'n tocht van vijftig kilometer veilig en wel te volbrengen.

Als hij terug kwam was z'n kort-ademigheid over; z'n buikje zou een te merken kneep gehad hebben.

* * *

Hij was ergens in den Beemster op een weg waaraan geen einde kwam.

't Ging goed.

Wél was de weg net bestrooid met scherpe basaltsteentjes en trapte verschrikkelijk zwaar. Maar als je aan sport deed, keek je niet zoo precies.

De weg was eindeloos en zoo eenzaam als 'n kerkhof. Geen mensch, geen kip was te zien.

Ja toch; ginds bij die boerderij, trippelde 'n groepje kippen over den weg.

Farming had nog geen ervaring omtrent de begrippen, die er in de kippenwereld bestonden, betreffende uitwijken en andere verkeersregelen.

Hij had zich echter tot principe gesteld minstens honderd meter vóór e.k. verkeersobstakel door middel van een abnormale grootte, speciaal voor dat doel gekochte fietsbel, zijn aankomst te melden.

Van honden en kleine kinderen wist hij dat deze, zelfs al had je een kerkklok op het stuur, niets hoorden en nooit uitweken. Daarom stapte hij voor zulke weggebruikers altijd af; maar, zooals gezegd, van kippen wist hij hoegenaamd niets.

Hij zag de kippen en belde. Hij belde normaal: niet hard, niet zacht. De draagkracht van het geluid was te schatten op ongeveer 'n Kilometer.

De kippen hieven hunne koppen en keken belangstellend in de richting vanwaar het geluid niet kwam.

Farming belde iets harder en dacht: wat 'n luie kippen.

Enkele kippen begonnen te kakelen en keken onrustig naar alle zijden, behalve naar den kant van Farming.

De tusschenruimte bedroeg nog ongeveer vier Meter en de eenzame fietsrijder belde met een geluidskracht van twee Kilometer. Hij voelde intuïtief 'n groot gevaar. Maar vier Meter was 'n derde van den afstand welken hij noodig had om strikt behoorlijk van z'n vehikel te stijgen. Evenwel kon hij niet gelooven dat kippen onverstandige dieren waren, die niet uitweken voor het geluid van 'n bel als de zijne; dus besloot hij maar door te zetten. Z'n bel gaf maximum geluid.

Kippen kakelden, fladderden en liepen van den weg in het gras en van 't gras op den weg.

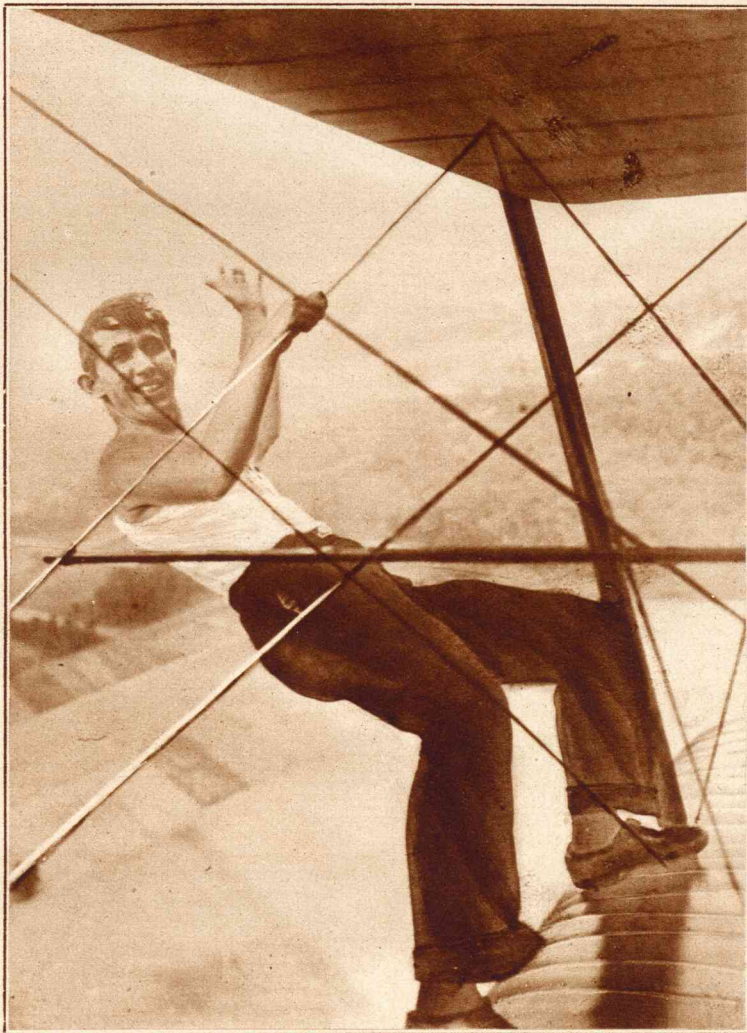
Farming zat midden in de groep en belde nog

steeds op hoogste spanning. Hij moest nog enkele kippen „nemen” die met dezelfde snelheid en eveneens in dezelfde richting meefladderden en poogden met hun gekakel het gebel te overstemmen, wat evenwel maar matig gelukte.

Farming had 't benauwd. Hij had 'n daalder gegeven als hij die kippen nooit gezien had.

Van nog drie kippen moest hij 't nog winnen: van twee.... Nog één....

En juist die eene kreeg het in haar kippenheren, terwijl zij toch duidelijk kon zien dat zij belangrijk terrein verloor, om te beproeven nog

OM AF TE KOELEN tijdens de groote hitte der afgelopen weken placht deze waaghals, verbonden aan een vlieg-circus, in zijn machine op te stijgen om op duizelingwekkende hoogte op een der vleugels te klimmen om zich daar aan de verfrissende wind bloot te stellen.

voor 't voorwiel langs naar de andere zijde van den weg te fladderden. Het resultaat was voor 's-kips moedigheid en evenzeer voor de stuur- en zitvastheid van Farming bedroevend.

Op 'n gegeven moment lagen én Farming én kip én fiets op den weg.

De bel en de kip zwegen, in groote tegenstelling met Farming, die met groote overdaad aan woorden, alle kippen en wat der kip was, zóó welgemeend verwenschte, als zeker nooit 'n kip is verwenscht.

Ongelukken komen zelden alleen.

Geen spreekwoord is zoo waar als dit.

Bulder-bassend stormde 'n groote hond van het vlakbij gelegen boeren-erf op den sportieven rentenier aan, niet achtend het geroep van 'n boer: „Hier Cas, hier....”

Wanneer je een menschenleeftijd op 'n kantoor ergens in 'n groote stad gezeten hebt, zooals Farming, sta je gemeenlijk niet op vertrouwelijke voet met dieren, welke men „vee” placht te noemen.

Hij had zich echter op dat moment veel veiliger gevonden temidden eener kudde wilde paarden, dan nu, zooals hij daar in afwachting lag op de komst van 'n woedenden hond met, in zijn oogen, voorwereldlijke afmetingen.

Hij was als de dood voor honden: al van jongsaf.

Of het door de reeds beoefende sport kwam of ergens anders van: hij stond opmerkelijk gauw overeind met z'n fiets als afweergeschut.

De kip, oorzaak van het heele geval, bleef liggen.

„Hou je hond vast; hou hem vast; hij wil bijten...” brulde Farming.

Van uit de verte riep de boer: „Als je stil staat doet hij niks.”

Met 't gemak, grooten honden eigen, sprong hij over de afwerende fiets heen en begroef z'n tanden in de vleezige kuitzen van den trappelenden en brullenden Farming.

Er dient echter onmiddellijk gezegd te worden, dat de hond niet hard beet. 't Was hem blijkbaar meer te doen om 'n soort stempel in Farming's kuitzen te drukken als 'n aanwijzing voor.... volgende honden.

Al had hij niet hard gebeten: er was tóch geen twijfel mogelijk dat het hondestempel zeer duidelijk zou zijn, ondanks de dikke sportkousen; en was zeker goed voor 'n maand.

De hond was, na zijn taak volbracht te hebben, kalm langs de kanten gaan snuffelen, met 'n air, alsof hem verders de geheele zaak niet veel meer interesseerde.

„Je hond....”, kermde Farming tegen den naderbij komenden boer.

„Mijn kip....” wees de boer.

„Je hond heeft me gebeten....”

„Je hebt m'n kip doodgereden....”

„Je kip is maar 'n kip, maar ik.... oh m'n beenen.”

„Toch zal je hem moeten betalen, want anders.... kom hier, Cas, kom hier, zeg ik je....”

'n Moment vergat Farming zenuwen, pijn en andere ongemakken:

„Wat, moet ik nu geld toegeven....? Als ik je nu ook een vergoeding vraag voor eh.... de beschadiging van m'n eh.... kuitzen? Houd in godsnaam je hond toch beter vast.”

„Als je stil had gestaan had Cas niet gebeten. Het is je eigen schuld. Ik maak het nog goed met je.... stil toch Cas, stil, hij is zoet....”

Farming keek naar den boer en naar den rukkenden hond, die blijkbaar tot de overtuiging was gekomen, dat hij verkeerd of te weinig had „gestempeld” en nu brandde van verlangen het over te doen; en naar de kip, die nog steeds op den weg lag als 'n bittere aanklacht tegen zijn stuurmanskunst.

Het zweet druppelde van 's-mans aanschijn en in z'n kuitzen brandde de beet. Hij trilde van de zenuwen. Toch, ondanks alles, ontwaakte weer de handelsgeest in hem.

„Maar als die kip.... nu eens 'n haan is? Hij lijkt veel meer op 'n haan. En 'n haan is goedkooper.”

„k Zou maar gauw betalen,” lachte de boer, „ik kan Cas haast niet meer houden. Stil toch hond.... hij is zoet....”

Farming zag het

En betaalde.

* * *

Achter z'n „optrekje” had Farming 'n schuurtje. In dat schuurtje stond 'n fiets.

De banden waren leeg en verteerd. Het stuur en al het nikkel was verroest.

Onder de fiets op den grond lag 'n grijs beschimmelde rugzak. Er lagen waarachtig ook 'n paar haltertjes.

Het was te zamen voden en oud roest, en geen duit meer waard.

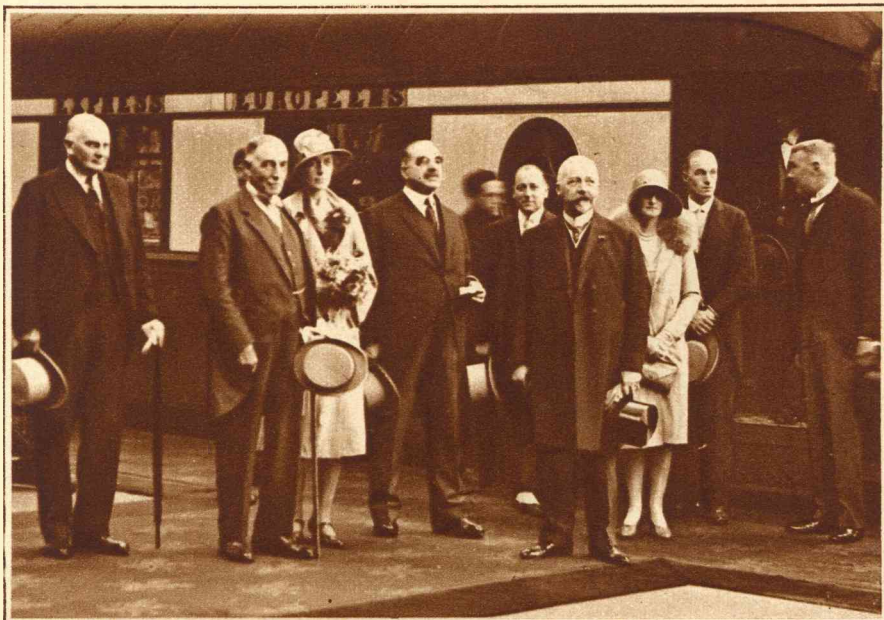
Dat was het einde van een veelbelovend begin.

Farming was actief lid van 'n kegelclub geworden en had zich tóch toegelegd op bloemenkweeken.

Hij kon nu al een geranium van een zonnebloem onderscheiden en wist zonder aarzelen den prijs te zeggen van 'n pakje goudsbloemenzaad.

Z'n „embonpoint” was eerbiedwaardiger geworden.

Maar sport.... neen....

BEZOEKEN AAN DE HOOFDSTAD

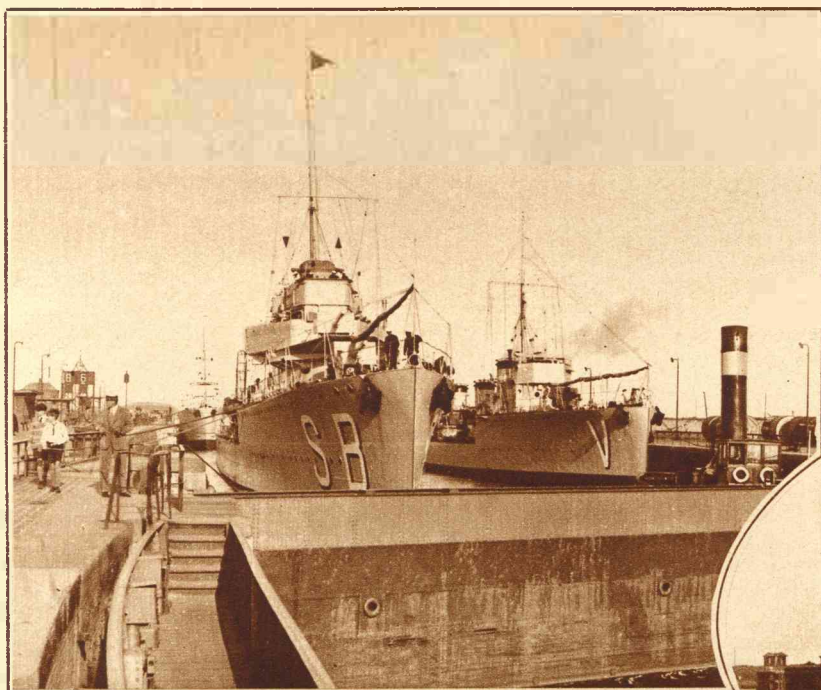
Omgeven door een klein gevolg heeft de Lord Mayor van Londen Sir J. E. Kynaston Studd met zijn echtgenote een bezoek gebracht aan Amsterdam van zeer korten duur maar waarin zooveel mogelijk den hoogen gasten is getoond geworden. Hiernaast de aankomst van den Londenschen magistraat op het perron van het Centraal Station aldaar, ontvangen en verwelkomd door zijn Amsterdamschen ambtgenoot burgemeester W. de Vlugt.

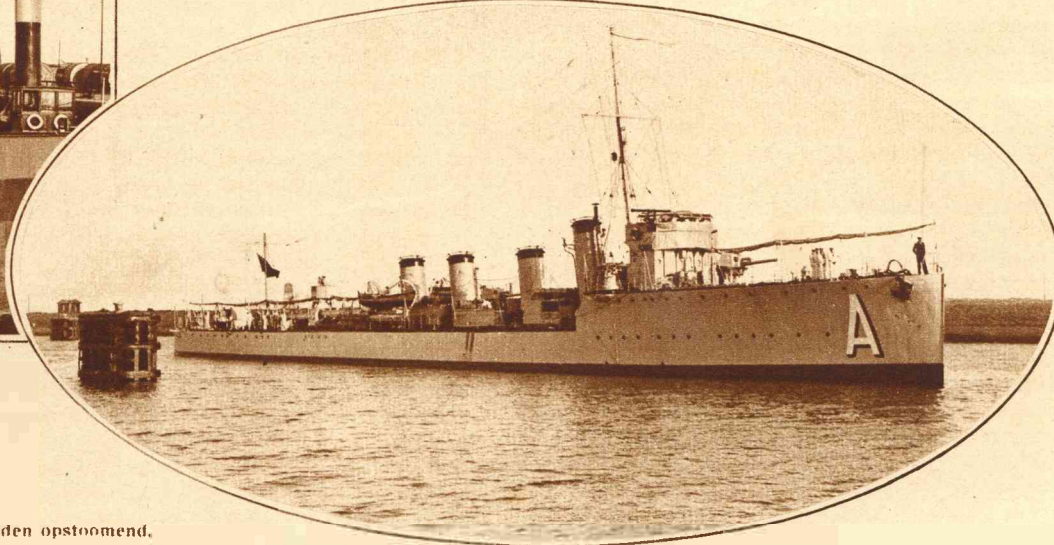
De ontvangst van den Lord Mayor met zijn beide sheriffs ten stadhuije van Amsterdam waar het dagelijksch bestuur der gemeente recipieerde. In het midden met statiemantel de Lord Mayor en naast hem de Amsterdamsche burgervader met den ambtsketen omhangen. Geheel links wethouder Ketelaar, rechts (in burger) de wethouders Jan ter Haar en Von Frijtag Drabbe met op den hoek den gemeentesecretaris, den heer Roovers.

Zondag woonde het gezelschap den dienst bij in de Engelsche kerk op den Groenburgwal. Na afloop werd deze foto aan den uitgang gemaakt.

Dinsdag is te Amsterdam een flottielje van Spaansche oorlogsbodems gearriveerd voor een bezoek van enkele dagen aldaar. Bij de aankomst te IJmuiden maakten wij eenige foto's, waarvan de bovenste de schepen zien laat, liggende in de schutsluizen.

Rechts: Een der torpedojagers nog op zee, naar IJmuiden opstoomend.

Broos won Zondag op de wedstrijden der H.A.V. Haarlem de 100 en 200 M. resp. in 11 en 22.7 sec. Bovenstaand moment is uit de 200 M. De Eindhovenenaar passeert voor Berger (A.V.A.C.) en Both (V. en L.) de finish.

Sport van Zondag

Een voetbaldrama.

Wat leven we hier in het Westen toch gelukkig! Eenige maanden geleden gingen er reeds kreten van protest op tegen het feit, dat de N.V.B. nog maar steeds liet voetballen — we liepen nog in een winterjas — en toen we half Juni gereed waren, maakte niemand ons meer iets en zijn we gaan cricketten, tennissen, roeien, enz.

Even hebben de promotie- en degradatieclubs in het Oosten ons nog de schouders doen ophalen, toen zij het durfden nog een extra-halve-competitie te gaan spelen om een plaatsje in de eerste klasse.

Hierna zijn we echter ingedompeld, niet echter alvorens de mensen die toen nog een voetbal schopten voor geestelijk achterlijken te hebben verklaard.

In het Zuiden — we zeggen hier wel eens het donkere Zuiden — heeft men er toen nog weer een schepje opgegooid, om maar eens een echte voetbaluitdrukking te bezigen. In 't Zuiden heeft men gevoetbald — officieel gevoetbald met als inzet den titel van eerste klasser — tot en met

Zondag 21 Juli j.l. Vergeet u dezen datum vooral niet. Waarschijnlijk zouden ze daar altijd door zijn gegaan, wanneer niet één van de N.V.B.-bestuurders destijds op het gelukkige idee was gekomen, om bijzondere waarde te gaan

De Nederlandsche roeikampioenschappen te Sloten. Vierriems met stuurman. „Leythe” wint voor „Triton.”

lijk een propaganda voor de voetbalsport worden genoemd. Hij, die straks met 'n voorstel komt waardoor dergelijke wan-toestanden in het vervolg worden voorkomen, kan op den dank van heel sportlievend Nederland rekenen. Als dan die afgevaardigden, die meereendeels zelf niet meer voetballen, zich eens goed indenken dat onze jongens voor hun genoeg lid van een voetbalclub zijn, komt het zaakje misschien nog in orde

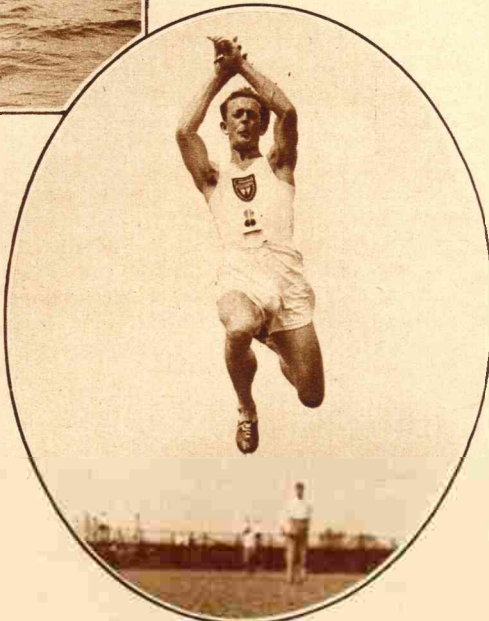

De Kaagweek. De regenboogklassers onmiddellijk na het startschot.

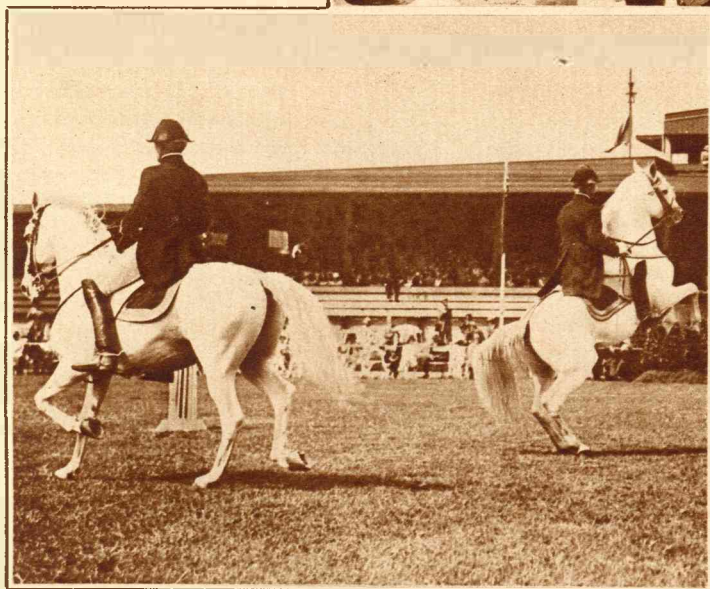
hechten aan doelcijfers. Nu is het af, doch anders waren we er misschien niet geweest, gezien er in dien wedstrijd weer geprotesteerd is.

Wilhelmina heeft tenslotte den titel behouden, hetgeen aan vele schrijvers in de sportbladen wel weer een juichkreet zal ontlokken, want Wilhelmina is een oude club. Wij stellen ons meer op het standpunt dat oud of jong hier weinig terzake doet. Hoe men kan spreken van een verlies voor de eerste klasse, wanneer een jongere vereeniging heeft getoond de oudere in alle opzichten de baas te zijn, is ons nog steeds niet heelemaal duidelijk.

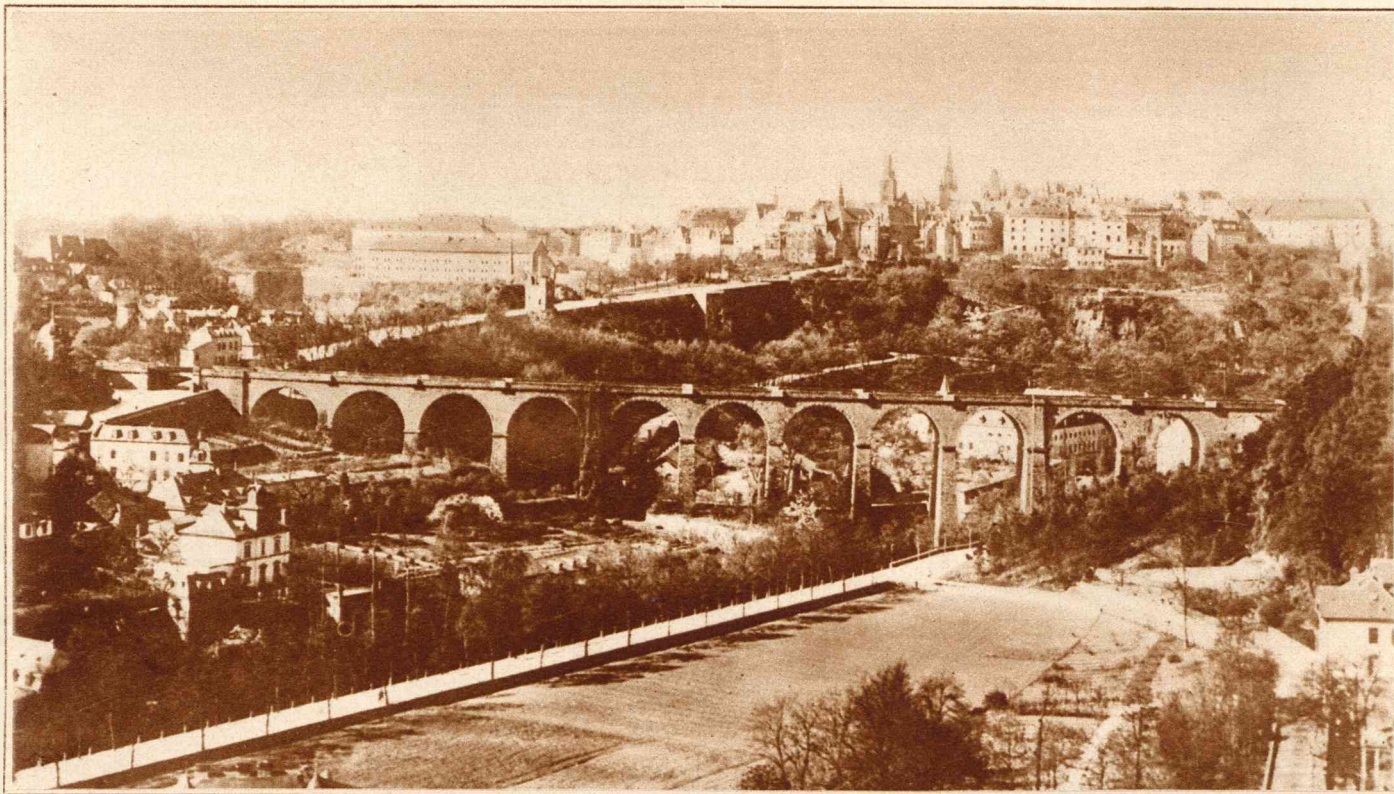
Staatsmijn Emma, het andere voetbal-slachtoffer, kan het nu, na meer dan 30 wedstrijden en een promotie-competitie waarin dit elftal het geluk niet aan zijn zijde had, nogmaals probeeren. Wij vermoeden

Hannes de Boer verbeterde Zondag te Haarlem zijn eigen Ned. record verspringen met aanloop en bracht dit van 7.30 M. op 7.31½ M. Op onze foto ziet men de Boer tijdens dien formidabelen sprong.

Het Concours Hippique te Hilversum. Kiekje tijdens de demonstratie door de Spaansche Rijschool uit Weenen. Een bijzonder interessant nummer.

LUXEMBURG, het met natuurschoon zoo ruim bedeelde hertogdom, wordt jaarlijks drukker bezocht door Hollandsche toeristen, die er hun vakantie gaan doorbrengen en wel zelden zal er iemand onvoldaan van terugkeeren. Ten bewijze hiervan een tweetal foto's uit de gelijknamige hoofdstad van dit mooie land. Hierboven een overzicht van de oude stad, beneden, en de nieuwe, daar rondomheen gebouwd.

DUISTERE MACHTEN

NAAR HET ENGELSCH VAN JOSEPH HOCKING

Boven dit vertrek is toch geen ander, niet?" vroeg Mark.
„Dat weet je zelf ook wel.”
„Maar daar is een open ruimte tusschen dit plafond en het dak.”

„Dat kan wel zijn, maar daar weet ik niets van; ik heb wel wat anders te doen dan op een vliering rond te scharrelen.”

„Er moet natuurlijk een weg, een toegang zijn om op die vliering te komen,” zei Mark zonder veel notitie van Collins' gepruttel te nemen. Hij keek ijverig rond. „Deze twee kamers, die de oude man in gebruik had, vullen de ruimte niet. Is hier soms nog een ander zolderkamertje?”

Nauwelijks had hij dit gevraagd, of hij maakte de deur van een soort bedstee open en staarde in de duisternis.

„Geef me een kaars!” riep hij uit.

„Daar is niets,” zei juffrouw Collins, „de politie heeft die bedstede op den dag na den moord reeds onderzocht.”

Hij nam den kandelaar uit de hand der vrouw, wrong zich door 'n smalle opening en bevond zich nu in een besloten ruimte in het lage gedeelte van het dak. Deze ruimte werd nauwkeurig door hem onderzocht, maar hij vond niets, dat zijn speurzin beloofde.

Sinds jaren is hier niemand geweest,” zei de vrouw weer, „behalve de politie-agent na den dag van den moord.”

Weer keek Mark naar alle kanten scherp rond maar kon niets ontdekken. Hij stond op het punt om zijn onderzoek op te geven, toen een vrij groot stuk vermolmd hout onder den druk zijner vingers op den grond en een kleine opening daarachter hem in 't oog viel. Geen wonder, zoo dacht hij, dat dit de aandacht der politie ontgaan is. Met veel moeite werkte hij zich door deze nieuwe opening heen en klom vervolgens tegen het dak op. Natuurlijk was er groote kans, dat dit onderzoek tot niets leidde, maar hij mocht niets verzuimen, om ook maar het geringste spoor van den moordenaar te ontdekken.

„Heb je deze plek hier onderzocht?” vroeg hij aan Collins.

„Denk je soms, dat ik gek ben?” was de norsche wedervraag van den aangesprokene; „zoolang ik hier woon is niemand hier geweest en verleden Kerstmis woonde ik hier al tien jaar.”

„Is de politie dan niet op deze plek geweest?”

„Natuurlijk niet.”

Mark hield den kandelaar boven zijn hoofd en wierp scherpe blikken in 't rond.

ACHTTTIENDE HOOFDSTUK MARK'S EERSTE RECHTSAAK.

Toen de jonge man om zich heen keek, begreep hij niet, wat voor nut zijn nasporingen op deze afgelegen plek hem kon brengen. Hij begon echter met zich te oriënteren en kwam toen tot de bevinding, dat hij tegen den muur stond, welke hem van perceel no. 13 scheidde.

Eensklaps begon zijn hart hevig te kloppen. Bij het zwakke licht van den kandelaar, zag hij een kleine opening, die blijkbaar toegang gaf tot de vliering of een zolderkamertje van het huis er naast. Mark stond eenige oogenblikken als versteld. De ontdekking die hij op dit oogenblik deed, opende een reeks van mogelijkheden voor hem, waaraan hij niet gedacht had en die hem, als hij die de revue voor zijn geestesoog liet passeeren, deed duizelen. De eene week na de andere en daarna maand op maand, had hij bijna voortdurend gedacht over die onheilvolle misdaad, die zoo zwaar op zijn leven drukte; hij had herhaaldelijk nagedacht over de wijze waarop men Robertshaw's kamer had kunnen binnendringen langs een anderen weg dan dien hem bekend was. Hij was er van overtuigd, dat die andere weg er moest zijn. Collins mocht zeggen wat hij wilde, hij sloeg aan diens beweringen geen geloof en hechte er niet de minste waarde aan.

Terwijl hij daar zoo met den kandelaar in de hand stond, stelde hij zich in z'n verbeelding het geheele tooneel van den moord voor. Op een wijze, die hij nu nog niet kon nagaan, waar hij later echter wel achter zou komen, had iemand van de gelegenheid waardoor men binnenshuis van het eene perceel in het andere kon komen, gebruik gemaakt. De man, wiens doel het was om Robertshaw van het leven te berooven, had bij de kleine opening gewacht totdat hij, Mark, het huis verlaten had om op de vliering te komen waar hij nu stond en daarna beneden in Robertshaw's kamer. Wat er toen gebeurd was, was duidelijk. Na het volbrengen van zijn gruwelijke daad, was de moordenaar langs denzelfden weg verdwenen. Eenmaal

in de aangrenzende woning, zou niemand op de gedachte komen om hem te verdenken, tenzij, hetgeen zeer onwaarschijnlijk was, de verbinding ontdekt werd.

Ofschoon Martineau zeer opgewonden was, zoo nam hij het verborgen hoekje waar hij zich bevond, toch nauwkeurig op. Hij nam notitie van het houtwerk waarmee het dak was beschoten, zag naar het ruwe metselwerk der pannen en constateerde, dat de houten vloer waarop hij stond, vrij vermolmd was. Ook kwam hij na een herhaalde proefneming tot de bevinding, dat men zich op den vloer geruischloos kon voortbewegen. Hoog was de ruimte niet, zelfs op het hoogste punt onder het dak kon hij niet rechtop staan; de ruimte was niet grooter dan vier voet in 't vierkant. Zij was vol spinnewebben en het stof stond dik op den muur, die haar van no. 12 scheidde.

In z'n overpeinzingen werd hij gestoord door de stem van Samuel Collins.

„Hoe is het? Ben je van plan daar nog langer te blijven; er zijn daar niets dan spinnekoppen.”

Mark antwoordde niet; daarvoor was hij te veel in gedachten verdiept.

„Kom je haast beneden?” zoo klonk het weer; „het schijnt wel of je daar iets bizonders gevonden hebt.”

„Ja, ik kom!” riep Mark terug, maar hij bewoog zich niet. Zijn blik was strak gevestigd op iets dat tusschen de afgevallen stukken kalk op den grond lag. Hij hield den kandelaar nader bij, raapte het voorwerp op en liet het in z'n opgewondenheid weer vallen. Met bevende vingers maakte hij er zich opnieuw meester van en stak het zorgvuldig in z'n zak. Hetgeen hij in z'n zak gestoken had, wierp al de theorieën omver, die hij omtrent de toedracht der misdaad had opgebouwd. Het gevonden voorwerp was een haar-speld van een vrouw.

Toen Mark weer in Bentham's boekwinkel gekomen was, begaf hij zich niet in de kamer waar de oude man in den regel den avond doorbracht, maar naar z'n eigen slaapvertrek, waar hij licht ontstak en eenige oogenblikken in diep nadenken verzonk. Vervolgens haalde hij z'n dagboek te voorschijn en noteerde snel en nauwkeurig de voorvallen van dien dag. Onder het

No. 19

verrichten van deze bezigheid, haalde hij een paar maal het gevonden voorwerp uit z'n zak, om er zich van te vergewissen, dat die vondst geen droom maar werkelijkheid was.

Zijn bezigheden bij Dr. Margraves verrichtte hij den volgenden dag werktuiglijk. De oude heer zag dit wel; hij sloeg hem onopgemerkt oplettend gade, maar vroeg hem niets. Hij was er echter van overtuigd, dat z'n secretaris, die in den regel met zooveel ijver werkte, dezen morgen niet met z'n hoofd bij de zaken was. Hij werkte meer als een machine dan als een verstandig, doelbewust mensch. Met z'n gedachten was hij blijkbaar mijlen ver van z'n bezigheden.

Alvorens naar huis te gaan, vroeg Mark aan zijn meester, of deze hem Vrijdagmiddag noodig had.

„Ik zou graag na twaalf uur vrij hebben als het kon,” liet hij er op volgen.

„Dat kan,” luidde het antwoord; „je ziet er vanmorgen niet goed uit. Wil je soms de rest van de week niet vrij hebben?”

„Neen, dank u,” zei Mark; „ik zal morgenochtend op tijd hier zijn.”

Vrijdagmiddag omstreeks drie uur was hij op weg naar het oude huis buiten Londen, waar hij het eigenaardige onderhoud met dat eenzame meisje gehad had. De regen viel bij stroomen neer en de wind blies nijding door de bladerloze takken der boomen. Mark lette daar echter niet op. Hij dacht niet aan het weer; hij dacht aan het onderhoud dat hij straks met het meisje zou hebben. Zonder eenigen hinderpaal te ontmoeten, kwam hij vlak bij het oude, sombere gebouw, maar om het een kwartier later, verbijsterd en diep terneergeslagen, te verlaten. Het huis was verlaten het bevatte geen levende ziel meer, er heerschte in en om het huis een stilte als die van 't graf. Men had er ongetwijfeld op gerekend, dat hij z'n bezoeken en nasporingen zou hervatten, daarom had men het jonge meisje, op wier onthullingen hij zoo vast gerekend had, weggevoerd. Op het voetpad, dat terzijde van den grooten weg naar de woning leidde, stond een paal met het opschrift: afgesloten weg.

In de weken, die volgden op den dag, waarop hij het geheimzinnige huis verlaten had gevonden, vorderde hij bij zijn verder onderzoek niets. Wel was hij er den dag daarna weer heen gegaan, maar tevergeefs. Niemand wist wat er van den ouden huisbewaarder en z'n vrouw geworden was. Van de onthullingen, waarop hij vast en zeker gerekend had, door het onderhoud dat hij met het zwart-oogige, geheimzinnige meisje zou hebben, kwam niets. De ondervinding, die hij gedurende de laatste twee jaren had opgedaan, had hem echter geleerd te wachten en geduld te oefenen. Wat hij vandaag niet te weten kon komen, zou hij misschien morgen vernemen. Ondanks z'n groote teleurstelling, hervatte hij dus zoo goed mogelijk zijn dagelijksche bezigheden.

Inmiddels had hij, zooals we gezien hebben, met lof z'n examen als meester in de rechten gemaakt.

Er gingen echter maanden voorbij zonder dat hij kans kreeg als pleiter in een of ander rechts-geding op te treden. Wel besteedde hij al z'n vrijen tijd om belangrijke rechts-zittingen bij te wonen, maar door z'n dagelijksche bezigheden bij Dr. Margraves was hij verhinderd, pogingen in 't werk te stellen om tot advocaat in de een of andere zaak aangenomen te worden.

Van Edgar Barret had hij niets meer vernomen, sinds hij zich het laatst in het kleine hotel bij Charing Cross had aangemeld om hem te spreken. Het verlaten, geheimzinnige huis, dat hij nog een paar keer bezocht,

bleef verlaten. Wel was hem bij onderzoek gebleken, dat die mijnheer Patterson het nog in huur had en dat de huur prompt op tijd werd betaald. De makelaar, door wiens tussenkomst het huis was verhuurd, was met deze stipte betaling tevreden en stoorde zich niet aan het bewoond of niet bewoond zijn der vervallen woning.

Op zekeren avond liep Mark door Windellstreet in de richting van Josua's boekwinkel, toen hij een krantenjongen hoorde roepen: „Vreeselijke misdaad in de City! Een vrouw gearresteerd!”

Hij kocht 'n krant en ging in 'n nette theeschenkerij zitten om 't nieuws te lezen. Hij las nu dat op dien dag in den vroegen morgen een politie-agent door een werkster, Martha Bray genaamd, in haar woning in Marystreet was geroepen. Zij vertelde hem, dat daar waarschijnlijk iemand vermoord was. In een der kamers vond de politie-man het levenloze lichaam van een man, wiens identiteit op het oogenblik dat het blad ter perse ging, nog niet was vastgesteld. Het was een goed gekleed man van dertig jaar; hij kon een kantoor- of winkelbediende zijn. Geconstateerd kon worden, dat hij het laatst gezien was in gezelschap van een jong meisje, genaamd Elsie May, de bewoonster der kamer waar de vermoorde was gevonden. Van dit meisje wist men weinig of niets, behalve dat zij in een nabijgelegen fabriek werkte en dat zij dikwijls in gezelschap van den overledene gezien was. Verder luidde het bericht, dat de politie termen gevonden had om Elsie May te arresteren. Ten slotte werden nog enkele details gegeven over de ligging der straat en het soort huizen, waaruit de straat bestond. Het lijk was naar een lijkenhuis gebracht in afwachting van het gerechtelijk onderzoek.

Van dit alles zou Mark weinig of geen notitie genomen hebben, wanneer in het bericht de naam niet voorkwam van het jonge meisje, Elsie May. Hij dacht direct aan den avond toen hij zich alleen aan den oever der rivier bevond, vervuld van sombere gedachten en door een jong meisje werd toegesproken. Na dien tijd had hij haar dikwijls dankbaar herdacht wegens de vriendelijke woorden, die zij tot hem gericht en de wijze waarop zij hem moed had ingesproken. En nu was dit meisje gearresteerd wegens een soortgelijke misdaad, als waarvan hij, zelfs nu nog, door menigeen als schuldig werd beschouwd. Hij wilde wel eens weten of zij schuldig was. Onder welke omstandigheden had deze moord in Marystreet plaatsgehad? Wie was de man, die daar dood in 't lijkenhuis lag?

Hij stapte in een autobus, die hem binnen een half uur naar het politiebureau voerde, waar het meisje voorloopig in hechtenis werd gehouden. Hij won bij den daar aanwezigen inspecteur inlichtingen in en vernam, dat niemand nog de

gevangene bezocht had en alles er op wees, dat zij de schuldige was.

Een paar minuten later werd Mark in de cel toegelaten, waar het meisje gevangen zat. Toen zij iemand hoorde binnenkomen, keek ze op, maar scheen hem blijkbaar niet te herkennen. Er was dan ook weinig overeenkomst tusschen den goed gekleeden jongen man die voor haar stond en het schamel in de kleeren stekende jonge mensch van wien ze bij het koffiestalletje in Covent Garden afscheid genomen had. Ze zag hem blijkbaar voor een gevangenisambtenaar aan of voor een particuliere detective, die haar vragen kwam stellen omtrent de misdaad, waarvan ze beschuldigd was.

„Het geeft niets of u hier komt,” zei ze norsch; „ik weet niets van de zaak af; ik heb het niet gedaan, nu weet u het.”

„Elsie,” zei Mark op vriendelijken toon, „ken je me niet meer?”

„Neen, hoe zou ik u kennen? U bent een groote mijnheer.”

„Herinner je je dien avond niet, toen je me aan den oever van de Theems ontmoette?”

Zij zag hem verwonderd aan; aan de uitdrukking van haar gelaat zag hij, dat er een licht in haar opging.

„Wat! Bent u dat? Ik kan het haast niet gelooven. U bent me dus nog niet vergeten?”

„Natuurlijk niet. Zooveel vrienden heb ik niet in de wereld, dat ik me de weelde kan veroorloven er ook maar één te vergeten. Je hebt me een vriendendienst bewezen. Ja, ik heb slechte dagen gekend, maar ik ben er in geslaagd me er boven op te werken.”

„Wilt u daarmee zeggen,” riep het meisje uit, „dat u, zooals ze dat noemen, advocaat geworden bent?”

„Ja, en ik ben hier gekomen om je te vragen mij als je verdediger aan te wijzen.”

Een glans van vreugde lichtte in de oogen van het jonge meisje. Zij scheen hem nu als een volmaakt mensch te beschouwen, die alles, alles zou doen wat noodig was om haar uit den vreeselijken toestand waarin zij verkeerde, te verlossen.

„Maar wilt u dat wel doen?” vroeg ze.

„Natuurlijk. Maar misschien heb je me wel niet noodig. Je bent slechts als verdachte gearresteerd en de mogelijkheid bestaat, dat je nooit voor 't gerecht komt. In elk geval kan mijn komst hier je geen kwaad doen.”

„Kwaad!” riep het meisje opgewonden; „wel, u hebt me als 't ware het leven weergegeven.”

„Als ik je van dienst wil zijn,” zei Mark weer, „dan moet je me alles vertellen.”

„Natuurlijk zal ik dat doen. Ik heb trouwens niets te verzwijgen.”

„Vertel me dan eens, hoe die man heet en wat je van hem bekend is.”

„Hij heet George Dawson,” antwoordde het jonge meisje. „Ik sprak hem voor de eerste maal in 't Odeon-theater. Ik had in den laatsten tijd nog al veel geld op de fabriek verdiend, wilde het er nu eens van nemen en nam een plaats in de parterre. Toen ik in de rij voor het loket stond, sprak hij me aan. Hij was heel aardig en beleefd. Toen het stuk uit was, noodigde hij me uit om met hem in een restaurant te souperen. Daar gaf hij me te kennen, de kennismaking graag te willen voortzetten. De man stond me wel aan, zoodat ik dikwijls een wandeling met hem maakte. We waren dus, wat men noemt, kennissen van elkaar geworden.”

„Heeft hij ook het een of ander omtrent zichzelf aan je verteld?” vroeg Mark.

IN LUXEMBURG. Een detailfoto van een zeer schilderachtig punt uit de oude stad.

(Wordt voortgezet.)

DE NOORDERMARKT TE AMSTERDAM

*gezien vanaf de overzijde der Prinsengracht. Vooral in den zomertijd is dit een bij uitstek schilderachtig puntje:
de tjalken in het mater en het levendig marktgedoe met de typische kerk op den achtergrond.*

DE STAD AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Red. en Adm.: Keizersgracht 234. Tel. 43304. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent: per kwartaal f1.625: per post f1.75; Voor Nederlandsch-Indië f7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.

Aangesloten bij het Bureau voor
Oplagcontrole, Amsterdam.